

H. J. APPLEBY

ÉLET AZ Ő HALÁLA ÁLTAL

Dr. John Owen (1616-1683) „A halál halála Krisztus halálában” című klasszikusának
olvasmányos és kivonatos változata

BEVEZETŐ

Kivonat Dr. J. I. Packer bevezető esszejéből, melyet Dr. J. Owen „A halál halála Krisztus halálában” című művéhez írt.

A halál halála Krisztus halálában olyan vitairat, mely más egyebek mellett azt igyekszik bemutatni, hogy az általános megváltás tana bibliaellenes és romboló hatással van az evangéliumra. Sokan vannak tehát olyanok, akik számára ez valószínűleg nem érdekes. Azok, akik nem látják a doktrinális pontosság szükségességét, s nincsen idejük a teológiai vitákra, melyek megosztást hoznak az úgynevezett evangélikusok között, sajnálkozást válthat ki ismételt megjelenése. Egyesek esetleg úgy találják, hogy Owen tantételének a hangzása annyira megrázó, hogy egészében elvetik a könyv elolvasását. Ennyire szenvedélyes dolog az előítélet, s ennyire büszkék vagyunk teológiai sibbolethjeinkre. Reméljük azonban, hogy ez a reprint kiadás megtalálja a más lelkületű olvasóit. Vannak manapság jelei, hogy új lendületet vesz a Biblia teológiája iránti érdeklődés: új igyekezet, mely arra irányul, hogy ellenőrizzék a hagyományokat, hogy kutassák a Bibliát, s átgondolják a hitet. Azokhoz szól Owen traktátusa, akik osztoznak ebben az igyekezetben, abban a hitben, hogy segítségünkre lesz az evangéliumi keresztyénség előtt álló egyik legsürgősebb feladata során – az evangélium helyreállításában.

Az utolsó megjegyzés okozhat némi szemöldök-felszaladást, ám a tények szemlátomást indokolják.

Kétségtelen, hogy a protestantizmus ma a zavarodottság és felkavarodottság állapotában van. Olyan területeken, mint a gyakorlati protestantizmus, a szentségről szóló tanítás, a helyi gyülekezet életének felépítése, a pásztor foglalkozása a lelkekkel és a fegyelem gyakorlása bizonyított a széles körű elégedetlenség a dolgok állásával és az ugyanolyan széles körű bizonytalanság a további előrehaladást illetően. Ez egy összetett tünet, melyet sok tényező befolyásol, de ha lemegyünk a probléma gyökeréig, meg fogjuk érteni, hogy mindezen zavarodottság végső oka, hogy elvesztettük ragaszkodásunkat a biblikus evangéliumhoz. Anélkül, hogy ezt megértettük volna, az elmúlt évszázad során elcseréltük ezt az evangéliumot egy helyettesítő termékre, mely részleteiben hasonlónak látszik, de egészét tekintve határozottan más dolog. Innen származnak a tévedéseink, mert a helyettesítő dolog nem ad válaszokat azokra a végcélokra, amelyekre az eredeti evangélium a múltban oly hatalmasan bebizonyította, hogy képes. Az új evangélium nyilvánvalóan nem váltja ki a mély tiszteletet, a mély megalázkodást, a dicséret lelkét és az egyházzal való törődést. Miért? Azt gondoljuk, hogy a válasz a saját tulajdon jellegében és tartalmában rejlik. Nem teszi az embereket Isten-központúvá gondolatainkban és istenfélővé szívükben, mert nem ez az elsődleges dolog, amit megpróbál elérni. A különbség e között és a régi evangélium között egy módon úgy fejezhető ki, ha kimondjuk, hogy az új túlságosan is „segítőkéssz” igyekszik lenni az emberek számára – hogy békességet, vigasztalást, boldogságot, elégedettséget hozzon – s csak kevéssé törődik Isten dicsőítésével. A régi evangélium is „segítőkéssz” volt – valójában még jobban is, mint az új – ám (úgyszólván) mellékesen elsősorban mindig azzal volt elfoglalva, hogy Istennek adja a dicsőséget. Mindig és lényegileg az isteni szuverenitás nyilatkozata volt a kegyelmet és az ítéletet illetően, felszólítás, hogy hajtsuk meg fejünket és dicsérjük a hatalmas Urat, Akitől minden jó dolog származik az emberek számára a természetben és a kegyelemben egyaránt. Kiindulásának középpontjában vitathatatlanul Isten állt. Az új evangélium kiindulópontjában azonban az ember áll. Jogosan mondhatjuk, hogy a régi evangélium abban a vonatkozásban volt *vallásos*, amelyben az új nem az. Ugyanis a régi evangélium fő célja az volt, hogy megtanítsa az embereket Isten dicséretére, az új látszólag arra korlátozódik, hogy az embereket rávegye, érezzék jobban magukat. A régi evangélium

tárgya Isten volt és az Ő útjai az emberekkel, az újé az ember és a segítség, amit Isten nyújt neki. Az evangélium hirdetésének egész perspektívája és hangsúlya megváltozott.

Az érdeklődés eme megváltozásából eredt a tartalom megváltozása, mert az új evangélium végeredményben újraformálta a bibliai üzenetet a „segítőkészség” feltételezett érdekeinek megfelelően. Ennek megfelelően, az ember alkalmatlansága a hitre természetéből eredően, Isten szabad választása az üdvösség alapvető okaként és hogy Krisztus csak az ő juhaiért halt meg témáit nem prédikálják. Ezek a tantételek, mondhatnók, nem „segítőkészek”, ezek a kétségbeesésbe taszítják a bűnösöket azzal, hogy azt sugallják, nem a saját erejükénél fogva üdvözülnek Krisztusban. (Annak lehetőségét, hogy ez a kétségbeesés üdvös is lehet, nem veszik számításba: bizonyosra veszik, hogy ez lehetetlen, mert annyira összetöri önérzetünket.) Ugyanakkor az lehet ezen elhagyásoknak az eredménye, hogy most a bibliai evangélium egy részét hirdetik úgy, mintha az volna az egész evangélium, s a teljes igazság szerepében tetszelgő féligazság teljes hamissággá válik. Ugyanis úgy fordulunk az emberekhez, mintha valamennyien képesek lennének lefogni Krisztust bármely pillanatban. Úgy beszélünk az Ő megváltó munkájáról, mintha azzal, hogy meghalt, csak azt tette volna lehetővé számunkra, hogy megmentsük magunkat azzal, hogy hiszünk. Úgy beszélünk Isten szeretetéről, mintha nem lenne más, csak általános szándék elfogadni bárkit, aki megtér és hisz, s nem úgy írjuk le az Atyát és a Fiút, mint akik szuverén módon aktívak a bűnösök Magukhoz vonásában, hanem mint akik csendes tehetetlenséggel várokoznak a bebocsátásra „szíveink ajtajánál”. Tagadhatatlan, hogy mi így hirdetjük az ígét, talán azért, mert ez az, amiben valójában hiszünk. De hangsúlyoznunk kell, hogy e féligazságok eme elcsavart sorozata más, mint a bibliai evangélium. A Biblia ellenünk van, mikor ilyen módon prédikálunk, s az a tény, hogy az effajta prédikáció majdhogynem általános gyakorlattá vált közöttünk, csak arra mutat rá, mennyire sürgős nézeteink felülvizsgálata. A régi, eredeti, bibliai evangélium felélesztése és prédikálásunk és gyakorlatunk összhangba hozatala vele talán a legnagyobb jelenkori szükségletünk. S ez az a pont, ahol Owen megváltással kapcsolatos traktátusa segítségünkre lehet.

ELŐSZÓ

Miért íródott ez a könyv

Hadd magyarázzam meg, miért írtam ezt a könyvet. Én vagyok a legutolsó, aki örömet leli az ellentmondásban! A Biblia azonban azt mondja, hogy „tusakodjatok a hitért, a mely egyszer a szenteknek adatott”. (Júd1:3) Az elmúlt években gyakran megkérdeztek a könyv tartalmával kapcsolatban. S hallom, hogy a benne foglaltakról országszerte folyik a vita. Ezért arra a meggyőződésre jutottam, hogy ezt a könyvet meg kell írni. Szerettem volna, ha valaki más végzi el a munkát, de végül úgy éreztem, hogy jobb, ha én csinálom meg, mintha senki.

Nem állítom, hogy én vagyok a legjobb személy egy ehhez hasonló könyv megírására. Mások is írtak jókat ugyanerről a témáról. Mégis észrevettem azonban, hogy ők csak az ellentmondás egyes pontjait vették górcső alá. S úgy gondoltam, jobb lesz nem csak arról beszélni, hogy Krisztus mit nem tett meg a halálával, hanem azt is teljesen elmagyarázni, hogy mi az, amit megtett.

Hét éven át tanulmányoztam a témát a Bibliában és minden más, rendelkezésre álló könyvben. Javasolhatnám hát, hogy odafigyelve olvassák a könyvemet? Ha bárki szeretne megcáfolni a könyv szövegösszefüggéséből kiragadott pontot, megadom az engedélyt képzeltem sikerük élvezetéhez. Ám bárki, aki komolyan tanulmányozza az egész könyvet, azt hiszem, meggyőződésre jut.

Remélem, hogy a könyv elégedettséggel tölti el azokat, akik ismerik ezeket az igazságokat, erőt ad azoknak, akik ezekben gyengék, s mindenekelőtt dicsőíti az Urat, Akié ezek az igazságok, bár én vagyok a legméltatlanabb munkatársa.

John Owen
1648

BEVEZETÉS

Miről szól ez a könyv

A Biblia azt mondja, hogy Jézus Krisztus halála egyfajta váltságdíj volt azért, hogy az embereket a bűntől megszabadítsa. Eddig ez nagyon jó, de itt van egy probléma! Vajon Krisztus halála minden embert megszabadított a bűneiktől, vagy csak egyeseket. A keresztyének nézetei itt megoszlanak. Egyesek az egyiket állítják, mások a másikat. Ezt kell nekünk kitalálnunk.

Ha azt mondjuk, hogy Krisztus halála mindenkiért történt, akkor egyidejűleg nem mondhatjuk, hogy csak az Isten által kiválasztott emberekért történt. Ha viszont Krisztus mindenkiért meghalt, akkor Istennek nem kellett volna egyeseket kiválasztani, nem igaz? Másrészt viszont, ha azt mondjuk, hogy Isten egyeseket kiválasztott – és a Biblia ezt tanítja -, úgy Krisztusnak értelmetlen dolog lett volna mindenkiért meghalnia, nem igaz?

Ha azt mondjuk, hogy Krisztus halála váltságdíj, vagy ellentételezés volt az egész emberi fajért, akkor

1. minden ember képes kell legyen arra, hogy ezt a váltságot elfogadja, vagy elvesse, illetve;

2. minden embernek Krisztus által megváltott állapotban kell lennie, akár tud róla, akár nem.

Krisztus halála mindenkiért csak akkor lehet valóságos, ha ezen kijelentések egyike igaz. Ám az első kijelentés tagadja a Bibliának azt a tanítását, hogy minden ember reménytelenül halott a bűnökben és magától semmi ereje sincs arra, hogy Krisztushoz jöjjön. A második kijelentés tagadja a Bibliának azt a tanítását, hogy egyesek örökre elvesztek. Nyilvánvaló, hatalmas nehézségek vannak azzal a nézettel kapcsolatban, hogy Krisztus halála mindenkiért történt.

Miért mondja hát mégis néhány ember, hogy Krisztus mindenkiért meghalt? Ennek látszólag öt oka van:

1. Látszólag „vonzóbbá” teszi Istent, ha azt állítják, hogy Krisztus halála mindenkiért történt.

2. Látszólag „nagyobbá” teszi Isten szeretetét, ha azt állítják, hogy Ő mindenkit egyformán szeret.

3. Látszólag „értékesebbé” teszi Krisztus halálát, ha azt mondják, hogy az mindenki bűneiért történt.

4. Látszólag a Biblia úgy használja a „mindenki” és „a világ” szavakat, mintha azok „mindenkire” vonatkoznának.

5. Egyesek lehet, hogy csak azt akarják mondani, hogy Krisztus halála mindenkiért történt, így ebbe ők is beletartozhatnak, noha nem akarnak változtatni istentelen életvitelükön!

A jelen könyvben:

Át fogjuk nézni, miért rossz ez az öt ok, s mit tanít a Biblia Jézus Krisztus halálának céljáról.

ELSŐ RÉSZ

Jézus Krisztus halálra adásának isteni célja

Fejezet

1. A probléma felvázolása
2. A Kicsoda, Hogyan és Mit kérdése
3. Az Atya Isten, mint üdvösségünk cselekvője
4. A Fiú Isten, mint üdvösségünk cselekvője
5. A Szentlélek Isten, mint üdvösségünk cselekvője
6. Krisztus munkája üdvösségünk megszerzésének eszköze
7. Krisztus áldozata és közbenjárása megváltásunk elérésének egyetlen eszköze

(A második rész tárgyalja részletesen, hogy mit ért el Krisztus konkrétan a halálával.)

ELSŐ FEJEZET

A probléma felvázolása

Krisztus Maga mondta meg nekünk, miért jött el ebbe a világba. Ő így szólt: „azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, a mi elveszett” (Lk19:10) Másik alkalommal azt mondta, hogy az embernek Fia azért jött, hogy „adja az ő életét váltságul sokakért”. (Mk10:45)

Pál apostol is kimondta világosan, hogy miért jött el Krisztus erre a világra: „adta önmagát a mi bűneinkért hogy kiszabadítson minket e jelenvaló gonosz világból”. (Gal1:4) „Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megtartsa a bűnösöket”. (1Tim1:15) „A ki önmagát adta mi érettünk, hogy megváltson minket minden hamisságtól, és tisztítson önmagának kiváltképpen való népet, jó cselekedetekre igyekezőt”. (Tit2:14)

Ezekből a kijelentésekből világos, hogy Krisztus halálának a célja:

Az emberek megszabadítása a bűntől,
Az emberek kiszabadítása ebből a gonosz világból,
Az emberek tisztává és szentté tétele
Olyan emberek teremtése, akik jókat cselekszenek.

Más bibliai igehelyek azt magyarázzák, hogy mit tett Jézus konkrétan a halálával. Őt dolgot fedezhetünk itt fel:

1. Általa az emberek kibékültek Istennel (Rm5:1)
2. Az emberek bocsánatot nyertek és megigazultak (Rm3:24)
3. Általa az emberek tisztákká és szentekké lettek (Zsid9:14)
4. Általa az emberek Isten fiaivá fogadtattak (Gal4:4.5)
5. Az emberek dicsőséget és örökéletet kaptak (Zsid9:15)

Mindezen bizonyságokból a Biblia tanítása világos: Krisztus halála az emberek számára most megbocsátást, a jövőben dicsőséget akart hozni (s ezt meg is teszi). Ha tehát Krisztus mindenkiért meghalt, úgy

most minden ember megszabadult a bűntől, bocsánatot nyert és meg fog dicsőülni,
vagy
Krisztus nem érte el a célját.

Az első pontról napi tapasztalatainkból tudjuk, hogy nem igaz. A második feltételezés – hogy Krisztus elhibázta – Istennel szembeni sértés.

Hogy elkerüljék az egyik, vagy másik nézet elfogadásából származó problémát, azok, akik szerint Krisztus mindenkiért meghalt azt állítják, hogy Istennek nem volt célja minden ember előnyökhöz juttatása. Azt mondják, hogy előny csak azok számára származik ebből, akik Krisztusban való hitet mutatnak fel. A hitnek eme tényének valami olyasminnek kell lennie, amit egyesek maguktól hoznak létre, s ami megkülönbözteti őket a többi embertől. (Ha a hit a Krisztus halála által megszerzett valami lenne, s ha Ő mindenkiért meghalt volna, akkor mindenkinek kellene lenni hitének!) Ez a nézőpont számomra úgy tűnik, hogy kisebbé teszi azt, amit Krisztus elért a halálával, ezért azzal szállok szembe vele, hogy megmutatom: a Biblia egészen mást tanít!

MÁSODIK FEJEZET

A Kicsoda, Hogyan és Mit kérdése

Három szót fogunk gyakran használni ebben a könyvben, s a segítségünkre lesz, ha most röviden bemutatjuk ezeket. Mikor bármilyen cselekedet lezajlik, van *cselekvő* (aki megteszi); vannak felhasznált *eszközök* (hogyan megy végbe); s van *vége* a dolognak (a *mit*, vagyis a végeredmény).

Mi annak megfelelően választjuk ki, *hogyan* tesszük meg a cselekedetet (az eszközöket), hogy *mit* akarunk elvégezni (a végeredmény) Ezért mondhatjuk, hogy a *végeredmény* az *indítéka* az *eszközöknek*. S ha a megfelelő *eszközöket* választottuk, a *végeredmény* bizonyos. Ezért mondhatjuk, hogy az *eszközök* a *végeredmény oka*. Világos, hogy ha a *cselekvő*, aki valamit szándékozik tenni, a megfelelő *eszközöket* választja, akkor nem vétheti el a dolog véghezvitelét!

Ezek után alkalmazhatjuk ezeket az elveket a könyvben folytatott beszélgetésünkhöz. Először látni fogjuk, hogy ki a *cselekvő*, aki megváltani szándékozik minket. Utána látjuk majd, hogy milyen *eszközöket* használt a megváltásunkhoz. Végül (a Második részben) látni fogjuk, hogy milyen *végeredménnyel* járt ezen *eszközök* használata.

A Biblia szerint a *cselekvő*, Akinek a mi megváltásunkra irányuló szándéka van, a Szentháromság Isten. Minden más *cselekvő* csak *eszköz* volt az Ő kezében (ApCsel4:28). A fő *cselekvő* a Szentháromság. Nézzük meg ezt részletesebben...

HARMADIK FEJEZET

Az Atya Isten, mint üdvösségünk cselekvője

Arra a kérdésre, hogy Hogyan volt az Atya Isten a mi üdvösségünk cselekvője? én a következőket válaszolom: Két módon. Ő volt az Atya, Aki halálra adta a Fiút, és Ő volt az Atya, aki megbüntette Krisztust a mi bűneinkért. Ezt a két dolgot részletesebben is megvizsgálhatjuk.

1. Sok bibliaversből világos, hogy Az Atya küldte a Fiút a világba. Például „Mikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az ő Fiát, a ki asszonytól lett, a ki törvény alatt lett, hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy elnyerjük a fiúságot” (Gal4:4-5). A Fiúnak eme elküldése három dologban érintette az Atyát:
 - i. létezett az eredeti cél, melyet mindig is észben tartott (1Pt1:20)
 - ii. létezett a cselekedete, mellyel minden képességet átadott a Fiúnak, mely szükséges volt ahhoz, hogy elvégezhesse a munkát, melyre elküldetett (Jn3:34-34)*
 - iii. létezett a cselekedete, mellyel megígért a Fiúnak minden segítséget, ami a munka sikeres elvégzéséhez szükséges (ApCsel4:10-11)
2. Sok bibliaversből világos, hogy az Atya megbüntette Jézust a mi bűneinkért. Például: „Mert azt, a ki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk ő benne” (2Kor5:21). Mondhatjuk, hogy Krisztus *helyettünk*

* Mint Isten Fia, már eleve tökéletes volt, de mint Emberfiának, meg kellett kapni a szükséges ajándékokat.

szenvedett és halt meg. S ha ez így van, nem furcsa elképzelés, hogy azokért is meghalt, akik majd maguk is szenvednek a bűneikért?

Ezt a kérdést így foglalhatjuk össze: Krisztus szenvedett

vagy minden ember bűneiért,
vagy egyes emberek bűneiért,
vagy minden ember egyes bűneiért.

Ha az utolsó kijelentés igaz, akkor minden embernek maradtak bizonyos bűnei, így senki sem váltható meg.

Ha az első kijelentés igaz, akkor miért nem szabad minden ember a bűnöktől? Mondhatjuk, hogy a hitetlenségük miatt. De akkor megkérdem: a hitetlenség bűn? Ha nem, akkor miért kapnak az emberek büntetést érte? Ha igen, akkor ott kell lennie azon bűnök között, amelyekért Krisztus meghalt. Tehát az első állítás sem lehet igaz!

Nyilvánvaló tehát, hogy az egyetlen lehetőség az, hogy Krisztus csak egyes emberek bűneit vette magára, csak a választottakét. Hitem szerint a Biblia ezt tanítja.

(A Negyedik rész tárgyalja azokat az igehelyeket, melyekben szerepelnek a „világ” és „mindenki” szavak.)

NEGYESIK FEJEZET

A Fiú Isten, mint üdvösségünk cselekvője

Mivelhogy a Fiú Isten tudatosan egyezett bele annak megtételébe, amit az Atya eltervezett, mondhatjuk, hogy ő is üdvösségünk cselekvője volt. Jézus mondta: „Az én eledelem az, hogy annak akaróját cselekedjem, a ki elküldött engem, és az ő dolgát elvégezzem” (Jn4:34). Jézus három módon mutatta meg, hogy szándékosan vált cselekvővé:

1. Szándékosan tette le isteni természetének dicsőségét és jelent meg emberként. „Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, ő is hasonlatosképen részese lett azoknak” (Zsid2:14). Vegyük észre, hogy ez Ő nem azért tette meg, mert az egész emberi faj testből és vérből állt, hanem a gyermekekért, „a kiket az Isten nékem adott”, s akik emberek (Zsid2:13). Szándéka ezekre irányult, nem az egész emberi fajra.

2. Szándékosan adta oda magát áldozatként. Az igaz, hogy sok dolgot passzívan szenvedett el. Azonban az is igaz, hogy ezekre a szenvedésekre aktívan és szándékosan áldozta oda magát. E nélkül a szándékos akarat nélkül ezeknek a szenvedéseknek nem lett volna semmi értelme. Ezért mondhatta őszintén: „Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet... Senki sem veszi azt el én tőlem, hanem én teszem le azt én magamtól” (Jn10:17-18)

3. Gyermekeiért elmondott imái is mutatják, hogy szándékosan lett üdvösségük cselekvője. Krisztus ezután bement a mennyei szentélybe (Zsid9:11-12). Az ő munkája ott a közbenjárás (ima). Vegyük észre, hogy nem imádkozik az egész világot (Jn17:9), hanem csak azokért, akikért meghalt (Rm8:34). Azt kéri, hogy akik neki adták, legyenek majd ott, ahol ő van és láthassák az Ő dicsőségét (Jn17:24). Világos tehát, hogy nem minden emberért halt meg!

ÖTÖDIK FEJEZET

A Szentlélek Isten, mint üdvösségünk cselekvője

A Biblia három dolgot említ, melyekben a Szentlélek együttműködik az Atyával és a Fiúval a megváltásunkban. S ezek a tevékenységek azt mutatják, hogy Ő is a mi üdvösségünk cselekvője.

1. Az emberi testet, amelyet a Fiú magára öltött, mikor emberré lett, a Szentlélek alkotta Móriában. „Mária, az ő anyja, eljegyeztetvén Józsefnek, mielőtt egybekeltek volna, viselősnek találtaték a Szent Lélektől” (Mt1:18)

2. A Biblia azt mondja, hogy mikor a Fiú feláldozta magát, a Lélek által tette ezt meg. Ő „a ki örökké való Lélek által önmagát áldozta fel” (Zsid9:14). Ebből világos, hogy a Szentlélek valamilyen módon eszközévé vált az áldozat lehetségessé tételének.

3. Világos bibliai kijelentések mutatnak rá, hogy Krisztusnak a halálból való feltámasztása a Szentlélek munkája volt: „megölettetvén ugyan test szerint, de megelevenítettvén lélek szerint” (1Pét3:18).

Nyilvánvaló, hogy a Szentléleknek az Atyával és a Fiúval egyesülve a megváltásunkra irányuló cél megvalósításában fontos dolgokat kellett elvégeznie.

Láttuk, hogy a Szentháromság mindegyik személye nevezhető üdvösségünk cselekvőjének. Fontos azonban arra is emlékeznünk, hogy bár a tanulmányozás céljából megkülönböztettük a három isteni Személy cselekedeteit, valójában nem három cselekvője van a mi üdvösségünknek, hanem csak egy, az egyetlen Isten. Ezért mondhatjuk, hogy a teljes Szentháromság cselekvője üdvösségünknek.

HATODIK FEJEZET

Krisztus munkája üdvösségünk megszerzésének eszköze

Amint a második fejezetben láttuk, a cselekvő, aki valamit tesz, különböző eszközöket használ az eltervezett konkrét végeredmény eléréséhez. S az üdvösségünk konkrét kimunkálásában Krisztus két tettet hajt végre. (Itt most nem gondolok az örökkévaló tervezésre, mely egyáltalán lehetővé tette a mi üdvösségünket, hanem csak annak kivitelezésére a történelem során.) Krisztus eme két történelmi tette az alábbi:

1. Ő feláldozta magát a múltban, és
2. Közbenjár értünk most, a jelenben.

Krisztusnak az önmaga feláldozásába én beleértem mindannak az elszenvedését, ami a halálig vezető úton várt rá: a dicsősége hátrahagyása és önmaga megüresítése, az asszonytól való születése, Atyja akaratának megfelelő alázatos és engedelmes cselekedetei egész életében, végül pedig a kereszthalála.

S Krisztus értünk való közbenjárásába én beleértem az ő feltámadását és felemeltetését, mert ezek az ő közbenjárásának alapjai. Ezek nélkül közbenjárás nem volna lehetséges.

A következő fejezetben részletesebben megnézzük majd ezt a két dolgot, de szeretnék néhány megjegyzést tenni. Mindkét cselekedetet *ugyanaz a szándék vezérli*. Az áldozat és a közbenjárás is azért történik, hogy „sok fiakat vezéreljen dicsőségre” (Zsid2:10). A két

cselekedetből származó előnyöket *ugyanazok az emberek élvezik*, Ő azokért imádkozik, akikért meghalt (Jn17:9). Tudjuk, hogy ennek a közbenjárásnak sikeresnek kell lennie – „Tudtam is én, hogy te mindenkor meghallgatsz engem” (Jn11:41). Ebből következik, hogy mindazoknak, akikért meghalt, meg kell kapniuk azokat a jó dolgokat, amik az Ő halálából származnak. Ez nyilvánvalóan megsemmisíti azt a tanítást, hogy Krisztus mindenkiért meghalt!

HETEDIK FEJEZET

Krisztus áldozata és közbenjárása megváltásunk elérésének egyetlen eszköze

Fontos megjegyeznünk, hogy a Szentírásban hogyan kapcsolódnak egymáshoz Krisztus áldozata és közbenjárása. Például:

Krisztus megigazítja azokat, akiknek romlottságát (vagy bűneit) elhordozta (Ézs53:11)
Krisztus közbenjár azokért, akiknek bűneit elhordozta (Ézs53:12)
Krisztus feltámadt a halálból, hogy megigazítsa azokat, akikért meghalt (Rm4:25)
Krisztus Isten választottaiért halt meg és most értük imádkozik (Rm8:33-34)

Ebből világos, hogy Krisztus nem halhatott meg minden emberért, mert ha így lenne, minden ember megigazulna – ami nyilvánvalóan nem úgy van.

Áldozni és imádkozni – mindkettő papi kötelesség. Ha bármelyiket nem teljesíti, kudarcot vall, mint népének hű papja. Jézus Krisztusról mindkettő elhangzik: Ő a mi engesztelő áldozatunk és ő a mi ügyvédünk (képviselőnk) (1Jn2:1-2). Róla mondatott, hogy egyrészt a vérét áldozta (Zsid9:11-14), másrészt hogy közbenjár értünk (Zsid7:25). Mivel ő hűséges pap, mindkét kötelezettségét tökéletesen kell teljesítenie. Tekintettel arra, hogy az ő imái mindig meghallgattatnak, ő nem járhat közben mindenkiért, mert nem minden ember üdvözülni. Ebből nyilvánvaló, hogy nem halhatott meg minden emberért.

Eszünkbe kell jutnia annak a módnak is, ahogyan Krisztus közbenjár értünk. A Szentírás azt mondja, hogy ez a vérének bemutatásával történik a mennyben (Zsid9:11-12, 24). Más szavakkal, Ő a szenvedéseit az Atyának bemutatva jár közben értünk. A két cselekedet, a szenvedés és a közbenjárás ugyanarra a személyre kell vonatkozzon, ellenkező esetben értelmetlen lesz az egyik felhasználása a másik alapjául.

Krisztus maga köti össze a halálát és a közbenjárását, mint megváltásunk egyetlen eszközét főpapi imájában a János evangéliuma 17. fejezetében. Ebben az imában, utalván arra, hogy halálra adja magát, a sajátjaiért imádkozik, akiket az Atya neki adott. Mi nem választhatjuk külön ezt a két cselekedetet, ha Krisztus maga egyesítette őket. Az egyik értelmetlen lesz a másik nélkül, amint azt Pál is megállapítja: „Ha pedig a Krisztus fel nem támadott (következésképpen nem jár közben értünk), hiábavaló a ti hitetek; még bűneitekben vagytok” (1Kor15:17).

Nincs tehát biztosítéka a mi üdvösségünknek, ha elváltjuk Krisztus halálát az ő közbenjárásától. Mire lenne jó azt mondani, hogy Krisztus meghalt értem a múltban, ha *most* nem jár közben értem? Csak ha ő most igazít meg minket, akkor lehetünk biztosak a bűneink miatti kárhozattól való megmenekülésben. Én még mindig el fogok kárhozni, ha Krisztus nem könyörög értem. Világos tehát, hogy közbenjárása azokért kell történjen, akikért meghalt – nem halhatott meg tehát mindenkiért!

MÁSODIK RÉSZ

Krisztus halálának igazi célja; mit ért el vele

Fejezet

1. Néhány meghatározás
2. Kinek a javára szolgált Krisztus halála?
3. Mi volt Krisztus halálának a célja?
4. Krisztus halála az üdvösséget lehetőségessé, vagy bizonyossá tette?
5. Okok, melyek miatt mindenkinek üdvözülni kell, akikért Krisztus meghalt

ELSŐ FEJEZET

Néhány meghatározás

Az első rész második fejezetében láttuk, hogy a mód, ahogyan egy dolog lebonyolódik, befolyásolja a végeredményt. Ahhoz, hogy bizonyosak lehessünk az általunk megkívánt végeredmény elérésben, a megfelelő eszközöket kell használnunk. A megfelelő módon végezve a dolgot bizonyosan elérjük a célt. A Szentírás világosan kijelenti, hogy Isten (Atya, Fiú és Szentlélek) szándékozik megváltani férfiakat és nőket. Krisztus munkája az erre a célra felhasznált eszköz. Mivel Isten mindig a jó módon végzi a dolgokat, ki kell mondanunk, hogy mindenkit, aki végül üdvözülni, akart is üdvözíteni. Ellenkező esetben Isten kudarcot vallott volna tervének megvalósítása során.

Most akkor elmondhatjuk, hogy Krisztus halálának két célja volt, egy elsődleges és egy másodlagos. Krisztus halálának elsődleges célja Isten dicsőítése volt. Bármit, amit tesz Isten, elsősorban az ő dicsőségének megmutatása céljából teszi. Minden dolog főleg azért létezik, hogy Istennek adjon dicsőséget örökkön örökké (Ef1:12, Fil2:11, Rm11:36).

Ám Krisztus halálának volt egy másodlagos célja is, nevezetesen hogy férfiakat és nőket szabadítson meg bűneiktől, és Istenhez vezesse őket. Most azt szeretném megmutatni, hogy Krisztus halála mindenki számára, akikért csak meghalt, megvásárolt minden szükségeset ahhoz, hogy hiánytalanul élvezhessék ezt az üdvösséget.

MÁSODIK FEJEZET

Kinek a javára szolgált Krisztus halála?

Nagyon világosan meg kell határoznunk, kinek származik előnye Krisztus halálából. Három lehetőségünk van:

- a. Előnye lehet belőle Istennek, az Atyának,
- b. Előnye lehet belőle Neki Magának,
- c. Előnyünk származhat belőle nekünk.

Emlékezzünk, itt én Krisztus halálának másodlagos céljáról beszélek, s ebben az értelemben kimutathatjuk, hogy Krisztus halála *nem* azért történt, hogy Istennek, az Atyának származzon belőle előnye.

Néha azt állítják, hogy Krisztus azért halt meg, hogy lehetővé tegye Isten számára a megbocsátást a bűnösöknek, mert ellenkező esetben Isten képtelen lenne nekünk megbocsátani. Ez azt sugallja, hogy Krisztus halálának másodlagos célja az Atya számára történő előnyszerzés volt. Ez a nézet egyaránt hamis és ostoba a következő okok miatt:

1. Ez azt jelentené, hogy Krisztus azért halt meg, hogy felszabadítsa az Atyát valami alól, ami gátolta abban, hogy megtegye, amit akar (azaz megbocsásson a bűnösöknek) ahelyett, hogy azért halt volna meg, hogy minket a bűneinktől megszabadítson. Ám a Szentírás mindenhol egyértelműen kijelenti, hogy Krisztus azért halt meg, *hogy minket a bűntől megszabadítson*.

2. Ez azt jelentené, hogy valójában senki sem szabadulhat meg a bűntől. Ha Krisztus csak az Atya szabadságát szerezte volna meg a bűnösöknek megbocsátandó, akkor az Atya fel is használhatja – meg nem is – azt a szabadságot! Így Krisztus halála valójában még mindig

nem szerezte volna meg az üdvösséget a számunkra. Ám Szentírás világosan kijelenti, hogy Krisztus azért jött, hogy *megtalálja és megmentse, ami elveszett*.

A következőkben természetesen azt mutatjuk meg, hogy Krisztus halálából nem neki magának származott előnye.

1. Mivel Krisztus Isten, neki már megvan mindaz a dicsősége és hatalma, amivel csak rendelkezhet. Ezért, földi élete végén nem kért más dicsőséget, csak amivel rendelkezett (Jn17:5). Nem kellett tehát meghalnia azért, hogy az számára további előnyöket biztosítson.

2. Néha azt állítják, hogy halálával Krisztus jogot szerzett arra, hogy mindannyiunk bírója legyen. Ám ha halálának célja az volt, hogy hatalmat kapjon egyeseket elítélni, úgy nem halhatott meg azért, hogy megmentse őket! Úgyhogy ha még el is fogadjuk ezt az állítást, akkor sem használhatjuk annak bizonyítására, hogy Krisztus mindenkiért meghalt.

Levonhatjuk tehát a következtetést, hogy Krisztus halála céljának *a számunkra* történő előnyszerzésnek kellett lennie. Nem azért történt, hogy az Atya megmentessen minket, ha tud. Nem is azért, hogy Krisztusnak származzon belőle valamiféle újabb előnye. Akkor hát Krisztus halála csak azért történhetett, hogy ténylegesen megszerezze mindazokat a jó dolgokat, melyek az Atyjával kötött szövetség által voltak megígérve azoknak, akikért meghalt. Így tehát csak azokért halt meg, akik ezeket a javakat ténylegesen kapják. S most megvizsgáljuk, mit mond a Szentírás ezekről a jó dolgokról.

HARMADIK FEJEZET

Mi volt Krisztus halálának a célja?

Röviden már szólunk róla, mit tanít a Szentírás arról, hogy miért halt meg Krisztus (Első rész, első fejezet). Most, hogy az egész témát általánosságban áttekintettük, meg kell vizsgálnunk részletesebben azokat az igehelyeket, melyek arról beszélnek, hogy mik voltak Krisztus halálának a gyümölcsei. Ezt én a bibliai igehelyek három csoportjának megvizsgálásával végzem el.

Először vesszük azokat az igehelyeket, melyek azt mutatják meg, mit akart Isten tenni Krisztus halálával. Nyolc verset választottam ki, bár sokkal többet is lehetne.

1. Lk19:10. „Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, a mi elveszett.” Világos tehát, hogy Isten tulajdonképpen az elveszett bűnösöket akarta megmenteni Krisztus halálával.
2. Mt1:21. „... nevezd annak nevét Jézusnak, mert ő szabadítja meg az ő népét annak bűneiből.” Tehát mindazt, amit a bűnösök megmentéséhez ténylegesen meg kellett tenni, Jézusnak kellett elvégeznie.
3. 1Tim1:15. „...Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megtartsa a bűnösöket”. Ez nem engedi meg nekünk, hogy azt feltételezzük: Krisztus csak azért jött, hogy a bűnösök megmentését lehetővé tegye, hanem határozottan állítja, hogy ténylegesen megmenteni jött őket.
4. Zsid2:14-15. „... hogy a halál által megsemmisítse azt, a kinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt, és megszabadítsa azokat, a kik... életökben rabok valának”. Mi lehetne ennél világosabb? Krisztus valóban azért jött, hogy megszabadítsa a bűnösöket.

5. Ef5:25-27. „... Krisztus is szerette az egyházat, és Önmagát adta azért; hogy azt megszentelje... hogy majd Önmaga elébe állítsa dicsőségben az egyházat”. Nem hiszem, hogy lehetséges világosabban kifejezni annál, amit a szentlélek mondott ebben az igeverben: Krisztus azért halt meg, hogy megtisztítsa, megszentelje és megdicsőítse az egyházat.
6. Jn17:19. „...én ő érettké oda szentelem magamat, hogy ők is megszentelteké legyenek...” Nem kell odafigyelnünk, ha a Megváltó maga mondja el halálának célját? Azért halt meg, hogy egyesek (nem az egész világ, mert Ő nem imádkozott azért – lásd 9. vers) – valóban megszentelődjenek (szentekké váljanak).
7. Gall:4. „... adta önmagát a mi bűneinkért hogy kiszabadítson minket...”. Itt ismét az van kijelentve, hogy Krisztus halálának a célja a mi megszabadításunk volt.
8. 2Kor5:21. „Mert azt, a ki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk ő benne.” Megtudtuk tehát, hogy Krisztus azért jött, hogy a bűnösök igazakká lehessenek.

Mindezen igehelyekből nyilvánvaló, hogy Krisztus halálának célja azok megmentése, megszabadítása és igazá tétele, akikért Ő meghalt. Felteszem a kérdést: akkor minden ember megmenekül, megszabadul és megigazul? Vagy Krisztus kudarcot vallott a cél elérésben? Ítélik meg saját maguk, hogy Krisztus mindenkiért meghalt, vagy csak azokért, akik ténylegesen megmenekültek és megigazultak?

Másodszor ott vannak azok az igehelyek, nemcsak amelyek arról beszélnek, hogy mi volt a szándék Krisztus halálával, hanem hogy valójában mit ért el. Itt hat igehelyet emelek ki:

1. Zsid9:12-14. „... az ő tulajdon vére által... örök váltságot szerezve... megtisztítja a ti lelkiismereteket a holt cselekedetektől...” Itt a Szentírás megemlíti Krisztus halálának két azonnali eredményét – örökkévaló megváltás és megtisztított lelkiismeret. Bárkiért, akinek ezek megvannak, Halt meg krisztus.
2. Zsid1:3. „... a ki minket bűneinktől megtisztítván, üle a Felségnek jobbára a magasságban”. Van tehát egy lelki tisztaság azok számárá, akikért Krisztus meghalt.
3. 1Pt2:24. „... a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára...” Itt van egy kijelentés arról, hogy mit tett Krisztus – elhordozta bűneinket a kereszten.
4. Koll:21-22. „Titeket is... megbékéltetett...” Azaz, a békesség állapotát szerezte meg Isten, az Atya, és azok között, akikért meghalt.
5. Jel5:9-10. „... megölettél, és megváltottál minket Istennek a te véred által, minden... nemzetből. És tettél minket a mi Istenünknek királyokká és papokká...” Ez nyilván nem igaz minden emberre, de leírja, mi az igazság azokkal kapcsolatban, akikért meghalt.
6. Jn10:28. „... én örök életet adok nékik...” Krisztus maga magyarázza meg, hogy az élet az ő „juhainak” adatik (27. vers). A hívók által élvezett lelki életet Krisztus a halála által szerezte meg nekik.

Ebből a hat igehelyből (és még sokat felsorolhatnánk) a következőket mondhatjuk: Ha Krisztus halála ténylegesen megszerzi a megváltást, megmosatást, megtisztítást, a bűntől való megszabadulást, kibékítést, örökéletet és a mennyei állampolgárságot, akkor Neki csak azokért kellett meghalnia, akik valóban megkapják ezeket a dolgokat. Nem igaz, hogy kivétel nélkül mindenki rendelkezik ezekkel, ez nagyon is nyilvánvaló! Az összes ember üdvözítése emiatt nem lehetett célja Krisztus halálának.

Harmadszor ott vannak azok az igehelyek, melyek azokat írják le, akikért Krisztus meghalt. Ezeket sokszor úgy emlegetik, mint „sokaságot”, pl. Ézs53:11, Mk10:45, Zsid2:10. Ám ez a *sokaság* máshol úgy szerepel, mint

Krisztus juhai	Jn10:15
Isten gyermekei	Jn11:52
A gyermekek, akiket Isten adott Neki	Jn17:11, Zsid2:13
Az ő választottai	Rm8:33
A nép, melyet eleve ismert	Rm11:2
Az ő egyháza	ApCsel20:28
Azok, akiknek a bűneit eltörölte	Zsid9:28

Ezek a megnevezések biztosan nem igazak minden emberre. Látjuk tehát, hogy Krisztus halálának célja a Szentírásban foglaltak szerint nem lehet minden ember üdvössége.

NEGYEDIK FEJEZET

Krisztus halála az üdvösséget lehetségessé, vagy bizonyossá tette?

Egyesek azt állították, hogy Krisztus halála minden ember számára elegendő megváltást szerzett, ha mindenki képes lenne ebben hinni. Ez az ajándék azonban csak keveseknek adatik meg, mert csak kevesen hisznek. Krisztus, mondják, mindenki számára elegendő megváltást szerzett, ami azonban csak keveseket fog üdvözíteni.

Természetesen, egy szolga megváltásáért kifizetni az árat nem ugyanaz, mint a szolgát megszabadítani. Megszerezni az üdvösséget és üdvösséget adni nem pontosan ugyanaz. Van azonban néhány dolog, amit most szintén meg kell értenünk:

1. Megváltásunk Krisztus által történt megszerzése, valamint annak átadása nekünk lehet két különböző cselekedet, de nem állítható, hogy emiatt két különböző embercsoportra vonatkoznak. Krisztusnak nem volt két célja a halálával!
2. Istennek arra irányuló akarata, hogy Krisztusnak kell megszereznie az üdvösséget a bűnösök számára, nem függött attól a feltételtől, hogy a bűnösök higgyenek. Isten akarata abszolút volt arra nézve, hogy az üdvösséget meg kell szerezni és át kell adni.
3. Üdvösségünk átvételének feltétele a mi hitünk. Ugyanakkor a hitet Istentől kapjuk, feltétel nélkül, amint remélem, hogy később meg tudom mutatni.
4. Azok, akik számára Krisztus előnyöket szerzett a halálával, meg is kell, hogy kapják ezeket az előnyöket. Ez azért van így, mert:
 - a./ Ha Krisztus csak megszerezte a javakat, de nem adta át azokat, úgy halála senkit sem menthetett meg!
 - b./ Vajon Isten anélkül jelölt ki Megváltót, hogy eldöntötte volna, kit kell megváltani? Kijelölhette Ő az eszközt anélkül, hogy biztos lett volna a végeredményben? Ez ellentétben állna a Szentírás tanításával!
 - c./ Ha egy dolgot számomra megszereztek, akkor jogilag biztosan az enyém, s ami jogilag az enyém, annak ténylegesen is az enyémnek kell lennie. Így a Krisztus által megszerzett üdvösség azoké kell legyen, akiknek Ő megszerezte. Ha erre azt mondják: „Igen, az övék azzal a feltétellel, hogy hisznek”, én azt válaszolom: „Igen, de a hitet is Isten adja”.
 - d./ A szentírás mindig összekapcsolja azokat, akik számára Jézus megszerezte az üdvösséget és azokat, akikre alkalmazza azt.
 - i. Ézs53.5. Krisztus gyógyítja azokat, akikért megsebesített.
 - ii. Ézs53:11. Krisztus megigazítja azokat, akiknek bűneit elhordozta.
 - iii. Rm4:25. Krisztus megigazítja azokat, akikért feltámasztott.

- iv. Rm8:32.34. Isten mindent odaad azoknak, akikért Krisztus meghalt.
Azok, akikért Krisztus meghalt, nem kárhozhatnak el.
Krisztus most imádkozik azokért, akikért meghalt.

Mindezen állításokból világosan kitűnik, hogy mindazok, akik számára Krisztus megszerezte a megváltást, természetesen meg is kapták azt. Az üdvösség nem lehetőségessé vált minden ember számára Krisztus halála által, hanem valósággá lett *azok számára, akiknek adatott.*

Ezek után hadd tegyek négy kijelentést, melyek kimondják ezt a dolgot. Mindegyikről később bővebben is szólok a könyvben.

1. Isten a választottai iránti örökkévaló szeretetéből adta Krisztust halálra.
2. Krisztus halálának értéke minden képzeletet felülmúl, elegendő mindarra, ami általa megtörténni szándékolt.
3. Az Atya célja sok minden népből sok fiat dicsőségre vinni, nevezetesen az Ő választottait, akikkel úgy döntött, hogy új szövetséget köt.
4. Minden, amit Krisztus a halála által a megfelelő időben megszerzett ezeknek az embereknek, biztosan az övék lesz. Mivel Ő szerezte meg ezeket nekik, Krisztusnak van oka kérni, hogy ez így legyen.

TOVÁBBI MEGJEGYZÉSEK

Ha fenntartjuk a nézetet, hogy Krisztus halála mindenki számára lehetőségessé teszi az üdvösséget, de valójában csak azok üdvözülnek, akik hisznek, akkor igazából ezt mondjuk:

1. Istennek meg kell mentenie minden embert. Ezt mi tagadjuk. Istennek csak azt kell megtennie, amiről ő szabadon úgy dönt, hogy megteszi.
2. Isten nem teheti azt, amit akar, amíg az emberek eleget nem tesznek bizonyos feltételeknek. Ezt mi tagadjuk. Ez elveszi Istentől a dicsőséget.
3. Isten szeretete jobban megnyilvánul, ha minden embert egyformán szeret, mintha csak néhányat. Ezt mi tagadjuk, s részletesebben meg fogjuk nézni a negyedik rész második és negyedik fejezeteiben.
4. Isten halálra adta a fiát, mert minden embert egyformán szeretett. Ezt mi tagadjuk, mint igeellenes állítást. Sok igehely ír emberekről, akik nyilvánvalóan nem képezik azon szeretet tárgyát, mely Krisztust halálra adta. Például Zsolt16:4, ApCsel1:25, Rm9:11-13, 1Thessz5:9, 2Pt2:12, Júd4.
5. Mi azt is mondjuk, hogy a hit, mely az üdvösség átvételének feltétele, nem Krisztus halála által adatik nekünk. A Szentírás azt tanítja, hogy ez a hit az egyik előny, amit Krisztus szerzett meg nekünk.
6. Mi nem mondjuk, hogy halálában Krisztus az egész emberiség helyettesítője volt. Ezt mi tagadjuk. Ha ugyanis Krisztus mindenkinek a helyettesítője lett volna, úgy mindenki megmenekülne.
7. Mi azt mondjuk, hogy Krisztus azokért halt meg, akikről az Atya tudta, hogy üdvözülni fognak, mivel az Atya mindent eleve tudott. Nem látom be, mi haszna lenne fenntartani a tárgyalt nézetet!

ÖTÖDIK FEJEZET

Okok, melyek miatt mindenkinek üdvözülnie kell, akikért Krisztus meghalt

Egy további fejezetben mutatom meg, hogy miért hibás az erőteljes vélemény, mely azt állítja, hogy noha Krisztus halála elegendő volt mindenki üdvözüléséhez, mégis, csak egyeseket ment meg. („Elegendő mindenkinek, hatékony egyeseknek.”) Az üdvösség megszerzése és átadása két külön dolog, de nem lehet őket elválasztani egymástól.

Azt állítom, hogy amennyiben valami tényleg igaz valaki számára, akkor nem vitatható annak bizonyossága. Az illető nem fogja mondani: „Lehet, hogy az enyém”. Azaz, bármit szerzett meg Krisztus a halálával, azoké kell legyen, akiknek azt megszerezte.

A józan ésszel ellenkező az állítani, hogy *Isten* akarata szerint halt meg Krisztus valakiért, - ám az illető mégsem jut hozzá ehhez az előnyhöz.

Értelmetlen lenne, hogy váltságdíjat kell fizetni a rabszolgákért, ám azok aztán mégsem szabadulnának fel! S mi tudjuk, hogy Krisztus halála váltság volt – Mt20:28.

Egyesek azt vitatják, hogy noha igaz az, hogy valakinek megszerzett, az jogilag az övé, ám a megszerzés *bizonyos feltételekkel történt*. És, mondják, a feltétel, amellyel mi megkaphatjuk a Krisztus által megszerzett előnyöket az, hogy nem állunk ellen a felkínált üdvösségnek, azaz engedünk az evangélium hívásának, azaz egyszerűen szólva, van hitünk. Ezzel az állítással szemben én a következőket hozom fel:

1. Ha Isten arra irányuló célja, hogy bárkit is megváltson, őszintén komoly, s ha Krisztus azért halt meg, hogy bizonyos feltételekkel mindenkit megváltson, úgy mindenkinek és valamennyiüknek ismerniük kell ezeket a feltételeket. A megváltás szándéka nem lehet komoly, ha bárki tudatlanságban marad a feltételeit illetően. Mi lenne azokkal, akik sohasem hallották?
2. A Krisztus halálából származó előnyök átvételéhez megkövetelt feltételek teljesítése vagy a mi hatalmunkban áll, vagy nem. Ha a hatalmunkban áll, úgy minden embernek megvan a hatalma arra, hogy higgyen. Ez nem igaz. Ha így lenne, miért nem menekülnek meg? Ha nincs a hatalmunkban, akkor az Úrnak kell, vagy nem kell megadnia ezt a hatalmat. Ha megadja, akkor miért nem menekül meg mindenki? Ha nem adja meg, úgy nem szabhatja feltételként, mert nem lenne őszinte valaminek a megkövetelésével, amit csak Ő adhat meg nekünk. Ez ugyanaz, mintha valaki 1000 dollárt ígérne egy vak embernek azzal a feltétellel, hogy meglátja.
3. A hitet – a mi üdvösségünk élvezetének feltételét – Krisztus vagy a halála által szerezte meg, vagy nem. Ha igen, akkor minden embernek rendelkeznie kell vele, hiszen azt mondjuk, hogy Krisztus mindenkiért meghalt. Ha nem Krisztus által szerezte meg nekünk, úgy a mi megmenekülésünk leglényegesebb része egyáltalán nem függ Krisztustól! Ez elveszi a dicsőséget Tőle. S ellentétben áll a Szentírás tanításával is, amely azt mondja, hogy a hit Isten ajándéka – Fil1:29, Ef2:8.
4. Ragaszkodni ahhoz, hogy Krisztus mindenkiért meghalt, de csak azok üdvözülnek, akik bizonyos feltételeknek eleget tesznek azt jelenti, hogy Őt csak félig tesszük Megváltóvá. Azt mondják, Ő megszerezte az üdvösséget mindenkinek. De mi haszna mindennek, ha egyesek nem teljesítik a feltételeket, mondom én!

Hadd foglaljam össze. Amit Krisztus megszerzett, az nem választható el azoktól, akik számára megszerzte. Krisztus meghalt, de nem azért, hogy az emberek üdvözüljenek, ha hisznek, hanem Isten választottaiért halt meg, ezért azoknak hinni kell. A Szentírás sehol sem mondja, s nem is lehet ésszerűen alátámasztani, hogy Krisztus értünk halt meg, amennyiben hiszünk. Ez a mi hitünket tenné annak okává, ami másként nem volt igaz – a mi cselekedetünk tenné meg az Ő halálát értünk történeté! Krisztus azonban azért halt meg értünk, hogy mi hihessünk.

S most, teljesen megvizsgálva a témát az első és második fejezetekben, továbbléphetünk és rátérhetünk bizonyos bizonyítékok vizsgálatára, melyek alátámasztják az általam tárgyalt igazságot. Mikor ezt megtesszük, kérek mindenkit, hogy tartsa észben azokat az alapigazságokat, melyeket az eddigiekben néztünk át.

MÁSODIK RÉSZ

Tizenhat állítás, amelyek megmutatják, hogy Krisztus nem minden ember üdvösségéért halt meg

Fejezet

1. Két állítás az újszövetség természetéről
2. Három, az üdvösség bibliai meghatározásán alapuló állítás
3. Két állítás Krisztus munkája természetéről
4. Három állítás a szentség és a hit természetéről
5. Egy állítás a „Meváltás” szó jelentéséről
6. Egy állítás a „Mebékéltetés” szó jelentéséről
7. Egy állítás a „Kielégítés” szó jelentéséről
8. Két állítás Krisztus halála értékéről
9. Egy általános állítás a Szentírás egyes verseiről

ELSŐ FEJEZET

Két állítás az újszövetség természetéről

1. *Állítás.* A Mt26:28-ban az Úr Jézus Krisztus az „ő véréről az új szövetség véréről” beszél. Ez az új „testamentum”, vagy „szövetség” egy új egyezség, vagy szerződés, melyet az Isten alkotott az emberek megmentésére. Krisztusnak a halálakor kiontott vére az ára ennek az egyezségnek, s csak azokra vonatkozik, akikre az egyezség kiterjed.

Ez az új egyezség eltér az Istennek az emberekkel kötött régi egyezségétől. A régi egyezség (vagy szövetség) által Isten megígérte, hogy mindenkit üdvözít, aki betartja az Ő törvényét: „a ki azokat cselekeszi, él azok által” (Rm10:5, 3Móz18:5). Mivel azonban az emberek bűnösök, képtelenek betartani Isten törvényét. A régi egyezség így hasznavehetetlenné vált.

Az új egyezségben Isten megígéri, hogy elménkbe adja, és szívünkbe írja be törvényét (Zsid8:10). Világos, hogy ez az egyezség csak azokra vonatkozhat, akiknek szívében és elméjében Isten ezt megteszi. Mivel Isten ezt nyilvánvalóan nem teszi meg minden emberrel, minden ember nem tartozhat annak az egyezségnek a hatálya alá, amely által Krisztus meghalt.

Egyesek azt állították, hogy Isten csak akkor írja be törvényét az elménkbe, ha hiszünk. Am a hit ugyanaz, mint Istennek a szívünkbe írt törvénye! Így beszélni hát, mint egyesek teszik, hogy „Ha a törvény a szívünkben van (azaz, mint minden hívő esetében), Isten megígéri, hogy be fogja írni a törvényét a szívünkbe” – ez nonszensz!

Az új szövetség természete világossá teszi, hogy Jézus halála nem minden emberért történt.

2. *Állítás.* Az evangélium – más szavakkal a hír az új szövetségről – minden évben a világban volt Krisztus óta. Mégis, egész nemzetek éltek anélkül, hogy tudtak volna róla. Ha az volt a cél, hogy Krisztus halála megváltson minden embert azzal a feltétellel, hogy ők hisznek, akkor az evangéliumot meg kellett volna ismertetni minden egyes emberrel.

Ha Isten nem gondoskodott arról, hogy az evangéliumot minden ember meghallja, akkor egyesek számára lehetségesnek kell lenni üdvözülni hit és az evangélium ismerete nélkül, vagy, az összes ember megváltására vonatkozó szándék csődöt mondott, mivel minden ember nem hallott az evangéliumról. Az előző nem lehet igaz, mert a hit az üdvösség része (lásd második rész ötödik fejezet). Utóbbi szintén nem lehet igaz, mert vajon Isten bölcsességének természete lenne Krisztust halálra adni, hogy minden ember megmenekülhessen, de mégsem biztosítani azt, hogy minden ember meghallhassa ezt? Vajon Isten jósága mutatkozna meg ilyen viselkedésben?

Ez olyan, mintha egy orvos azt állítaná, hogy van egy mindenkit meggyógyító orvossága, de mégis szándékosan eltitkolná sokak elől ezt az ismeretet. Állíthatjuk-e valóban ebben az esetben, hogy az orvos tényleg meg akar gyógyítani mindenkit?

Sok igehely van, melyek világossá teszik, hogy emberek milliói soha nem hallanak egy szót sem Krisztusról. S ennek nem adhatunk más okot, mint amit maga Jézus adott: „Igen, Atyám, mert így volt kedves te előttem” (Mt11:26). Olyan igehelyek, mint a Zsolt 149:19-20, az ApCsel14:16, ApCsel16:6-7 megerősítik az általános tapasztalatunk tényeit, hogy az Úr semmi intézkedést sem tesz azért, hogy mindenki hallja az evangéliumot. Le kell vonnunk hát a következtetést, miszerint Istennek nem célja az összes ember megmentése.

MÁSODIK FEJEZET

Három, az üdvösség bibliai meghatározásán alapuló állítás

3. *Állítás.* A Szentírás „örök üdvösségnek” nevezi, amit Jézus Krisztus a halála által megszerzett. (Ez a mi megszabadulásunk a bűntől, a haláltól és pokoltól örökre.) Nos, ha ez az áldás minden ember számára szereztetett meg, akkor vagy mindenki *automatikusan* megkapja ezt az örök üdvösséget, vagy ez *bizonyos feltételek teljesülése esetén* hozzáférhető az emberek számára.

Tapasztalatainkból kiindulva nyilvánvalóan nem igaz, hogy mindenkinek megvan az örök üdvössége. Akkor az örök üdvösség *bizonyos feltételekkel* érhető el?

Megkérdem, Krisztus tett eleget ezeknek a feltételeknek, vagy az elégtétel ezeknek a feltételeknek csak akkor lesz a miénk, ha általunk további feltételek teljesülnek? Az első – hogy Krisztus teljesít minden feltételt, ami ahhoz szükséges, hogy az örök üdvösség átadható legyen – azt jelentené, hogy minden embernek megvan ez az üdvössége, ami, mint már láttuk, nem egyezik az emberekkel kapcsolatos tapasztalatainkkal! Ekkor azt kell mondanunk, hogy ha Krisztus nem teljesít minden feltételt azért, hogy mindenki üdvösségre jusson, akkor csak azok számára kell ezeket a feltételeket teljesítenie, akik szintén eleget tesznek bizonyos más feltételeknek. A kör bezárult, mert bizonyos feltételek teljesülését attól tesszük függővé, hogy teljesülnek-e más feltételek! Ezek az állítások megmutatják, mennyire értelmetlen azt feltételezni, hogy Krisztus azért halt meg, hogy örök üdvösséget szerezzen minden embernek.

Ha még mindig ragaszkodnak hozzá, hogy az örök üdvösség bizonyos feltételek teljesülésétől függ, akkor biztos, hogy *minden* embernek meg kell ezeket mondani? Sokaktól azonban el van zárva ez a tudás, mint azt már láttuk a harmadik rész első fejezetében.

Továbbá, amennyiben az örök üdvösség megszerzése bizonyos feltételeknek eleget tevő emberektől függ, akkor azoknak vagy megvan, vagy nincsen meg a hatalmuk arra, hogy a feltételeknek eleget tegyenek. Ha ők maguk is képesek a szükséges feltételeknek eleget tenni, akkor azt kell mondanunk, hogy minden ember, a saját képességei alapján hihet az evangéliumban. Ám ez meglehetősen ellentétben áll a Szentírással, mert az megmutatja, hogy az emberek halottak a bűnben, következésképpen képtelenek eleget tenni bármilyen feltételnek.

Ha egyetértünk azzal, hogy az emberek maguktól nem rendelkeznek a megfelelő képességekkel, hogy eleget tegyenek az örök üdvösség megszerzése feltételeinek, akkor Isten vagy tervezi nekik megadni ezeket a képességeket, vagy nem. Ha *így tervezi*, akkor miért ne adná meg. Ekkor minden ember üdvözülni fog.

Ha azonban Isten *nem* szándékozik megadni minden embernek a képességet, hogy higgyenek, de Krisztus mégis minden ember örök üdvösségéért halt meg, úgy olyan Istenünk van, aki olyan képességeket követel meg, melyeket nem ad meg. Hát nem örület ez? Ez pont olyan, mintha Isten egy halott embernek hatalmat ígérne arra, hogy felélessze magát, de ugyanakkor nem szándékozik megadni az embernek a megígért hatalmat!

4. *Állítás.* A Biblia gondosan leírja azokat, akikért Krisztus meghalt. Azt mondja, hogy az emberi faj két csoportra osztható és Krisztus csak az egyik csoportért halt meg.

Az emberiség két csoportra oszlását bemutató igehelyek:

Mt25:12 és 32

Jn10:14 és 26

Jn17:9

Rm9:11-23

1Thessz5:9

Megtudhatjuk, hogy vannak, akiket Isten szeret és vannak, akiket gyűlöl: vannak, akiket ismer, és vannak, akiket nem ismer.

Más igehelyek világossá teszik, hogy Krisztus csak az egyik csoportért halt meg. Ő meghalt, mondja a Szentírás:

az ő népéért	Mt1:21
az ő juhaiért	Jn10:11 és 14
az ő egyházáért	ApCsel20:28
a választottaiért	Rm8:32-34
az ő gyermekeiért	Zsid2:13

Egyértelműen le kell vonunk a következtetést, hogy krisztus nem halt meg azokért, akik nem az ő népe, nem az ő juhai, nem az ő egyháza. Ő tehát nem halhatott meg minden emberért.

5. *Állítás.* Semmilyen más módon nem kell leírunk az üdvösséget, mint ahogyan a Biblia írja le. S a Biblia sehol nem mondja, hogy Krisztus „minden emberért”, vagy hogy minden egyes emberért meghalt. Az viszont *meg van* írva, hogy Krisztus az életét adta „váltásdíjúl mindenkiért”, ám azt nem lehet ebből levezetni, hogy ez többet jelentene, mint „az Ő juhai mind”, vagy „az ő választottai mind”. Ha gondosan megvizsgálunk bármely igehelyet, melyben szerepel a „mindenki (valamennyien)” szó, majd megvizsgáljuk a szövegkörnyezetet, hamarosan kiderül, hogy a Szentírás sehol nem állítja, hogy Krisztus minden egyes emberért meghalt volna.

(A negyedik rész harmadik és negyedik fejezeteiben részletesen megvizsgálunk sok igehelyet, melyekben a „világ” és „mindenki” szavak szerepelnek Krisztus halálával kapcsolatosan.)

HARMADIK FEJEZET

Két állítás Krisztus munkája természetéről

6. *Állítás.* Sok igehely beszél a Bibliában arról, hogy az Új Jézus Krisztus, mikor meghalt, másokért tette magát felelőssé, például:

Ő <i>értünk</i> halt meg	Rm5:8
Ő átokká lett <i>értünk</i>	Gal3:13
Ő bűnné lett <i>értünk</i>	2Kor5:21

Ezek a versek világossá teszik, hogy Krisztus mások helyettesítőjeként tett meg valamit.

Most akkor, ha ő mások helyett halt meg, akkor ebből annak kell következnie, hogy azok, akiknek a helyét elfoglalta, most szabadnak kell lenniük Isten haragjától és ítéletétől. (Isten nem büntetheti meg igazságosan Krisztust és azokat, akiket Ő helyettesített!) Ugyanakkor az is világos, hogy minden ember nem mentesült Isten haragjától (1. Jn3:36) Így tehát Krisztus nem lehet minden ember helyettesítője.

Ha még mindig ragaszkodunk ahhoz, hogy Krisztus minden ember helyettesítőjeként halt meg, úgy le kell vonnunk a következtetést, hogy halála nem volt elegendően jó áldozat, mivel minden ember nem menekül meg a bűntől és az ítélettől!

Valóban, ha Krisztus tényleg minden ember helyett halt meg, akkor vagy áldozatként ajánlotta fel magát az ő összes bűnükért (mely esetben minden ember *máris* megmenekült), vagy csak egyes bűneikért volt Ő áldozat (mely esetben senki sem menekült meg, mert mindenkinek maradtak bűnei). Ezen állítások egyike sem lehet igaz, ahogyan azt már láttuk ebben a könyvben (első rész harmadik fejezet). Nyilvánvaló tehát, hogy semmiképpen sem mondhatjuk, hogy Krisztus minden emberért meghalt.

7. *Állítás.* A Szentírás úgy írja le a Jézus Krisztus által elvégzett munka természetét, mint közbenjárói és papi munkát: „És ezért új szövetségnek a közbenjárója ő” (Zsid9:15). Ő közbenjáróként tevékenykedik azért, hogy a papja lesz azoknak, akiket Istenhez vezet. Ez a Jézus Krisztus a gyakorlati tapasztalat és a Szentírás szerint nem mindenkinek a papja, erről már beszéltünk a második rész második fejezetében.

NEGYEDIK FEJEZET

Három állítás a szentség és hit természetéről

8. *Állítás.* Ha Krisztus halála az eszköz, mellyel azok, akikért meghalt, megtisztítatnak a bűntől és szentté tételnek, akkor Ő csak azokért halhatott meg, akik ténylegesen megtisztulnak és megszentelődnek. Nyilvánvaló, hogy minden ember nem szentelődik meg. Krisztus tehát nem mindenkiért halt meg.

Talán bizonyítanom kell, hogy Krisztus halála tényleg a megtisztulás és megszentelődés eszköze. Két módon teszem ezt meg:

Először is, az Ószövetség dicséreti mintája úgy volt kialakítva, hogy Krisztus haláláról tanítson igazságokat. Az ószövetségi áldozatok vére lehetővé tette azok számára, akikért kiontatott, hogy Isten által elfogadott imádóként lépjenek fel. Akkor hát mennyivel inkább megtisztítja Krisztus vére a bűntől azokat, akikért meghalt? (Zsid9:13-14)

Másodszor is, vannak igehelyek, melyek világosan kijelentik, hogy Krisztus halála megteszi, amit megtenni szándékozott: a bűn teste megsemmisült, így nem kell tovább szolgálnunk a bűnnek (Rm6:6); megváltattunk az Ő vére által (Kol1:14); Önmagát adta, hogy megváltson és megtisztítson (Tit2:14). Ezek, és sok más igehely mind azt tanítják, hogy a szentség bizonyos eredmény mindazok életében, akikért Krisztus meghalt. Mivel nem minden ember szent, így Krisztus sem halt meg mindenkiért.

Egyesek azt állítják – hiába! –, hogy Krisztus halála nemcsak az egyedüli oka ennek a szentségnek. Azt mondják, hogy ténylegessé, vagy reálissá akkor válik, mikor a Szentlélek elhozza, vagyis mikor hit által átvesszük. Ám a Szentlélek munkája és a hit ajándéka szintén Krisztus halálának eredményei, vagy gyümölcsei! Így tehát ez az állítás nem változtatja meg a tényt, hogy a valódi szentség csak azok életében bizonyos eredmény, akikért Krisztus meghalt. A tény, hogy a bíró engedélyt ad és a porkoláb megnyitja a börtönajtót, nem oka annak, hogy az adós megszabadul: az adós megszabadulásának oka az, hogy valaki kifizette helyette az adósságokat.

9. *Állítás.* A hit elengedhetetlen az üdvösséghez. Ez világosan kiderül a Szentírásból (Zsid11.6) és a legtöbb ember elfogadja ezt a tényt. Azonban mint azt már láttuk, minden, az üdvösséghez szükséges dolgot Krisztus szerzett meg nekünk.

Most akkor, ha ezt az elengedhetetlen hitet Krisztus szerezte meg nekünk, úgy akkor az a miénk feltétel nélkül, vagy bizonyos feltételekkel. Ha feltétel nélkül, úgy minden embernek megvan. Ez azonban ellenkezik a tapasztalatokkal és a Szentírással (2Thessz3:2). Ha viszont a hit csak feltételesen adatik, akkor felteszem a kérdést: Miféle feltételekkel?

Egyesek azt mondják: a hit azzal a feltétellel adatik, hogy nem állunk ellene Isten kegyelmének. Nem ellenállni valójában azt jelenti, engedelmeskedni. Engedelmeskedni azt jelenti, hinni. Úgyhogy amit ezen barátaink mondanak, az valójában így hangzik: „A hit annak adatik, aki hisz!” (azaz, akinek van hite!). Ez világos abszurdum.

Másrészt, egyesek azt állítják, hogy a hitet *nem* Krisztus halála szerezte meg a számunkra. Akkor hát a hit a mi akaratunk cselekedete? Ez meglehetősen ellentétes azzal, amit sok igevers tanít, s figyelmen kívül hagyja a tényt, hogy a hitetlenek halottak a bűneikben, s képtelenek véghezvinni bármilyen lelki cselekedetet (1Kor2:14). Visszatérek hát ahhoz a kiindulópontozhoz, hogy a hitet Krisztus szerezte meg nekünk.

A hit a szentség elengedhetetlen része. A 8. állításban megmutattam, hogy a szentséget Krisztus halála szerezte meg a számunkra. Következésképpen a hitet is megszerezte nekünk. Ezt tagadni annyit, mintha azt állítanánk, hogy csak részleges, azaz hithiányos szentséget szerzett meg nekünk. Ezt senki sem állítja komolyan.

Túl ezen, láttuk, hogy Isten azért választotta ki az ő népét, hogy ők szentek lehessenek: Isten „kiválasztott minket... hogy legyünk mi szentek...” (Ef1:4). Még egyszer, a hit a szentség elengedhetetlen része. Mikor Isten arra választotta ki népét, hogy szentek legyenek, azt is ki kellett választania, hogy legyen hitük.

Része volt az Isten, az Atya és Isten a Fiú közötti egyezségnek, hogy mindazok, akikért Krisztus meghalt, megkapják az Atya által nekik szánt áldásokat. A hit az áldások egyike, amit az Atya ad (Zsid8:10-11).

A Szentírás egyértelműen kijelenti, hogy a hitet számunkra Jézus Krisztus szerzi meg, aki „a hitnek fejedelme és bevezetője” (Zsid12:2). Ehhez hasonló, és az imént olvasott előző három bekezdésben olvasható kijelentések mind megerősítik, hogy Krisztus halála hitet szerez az Ő népének. Mivel ez nincs meg minden embernek, így Krisztus sem mindenkiért halt meg.

10. Állítás. Izrael népe sokféleképpen volt Isten újszövetségi egyházának előképe (1Kor10:11). Papjai és áldozatai példái voltak annak, amit Jézus Krisztus készült megtenni Isten egyházáért. Városuk, Jeruzsálem, a hívők mennyországának előképe (Zsid12:22). Az igazi izraelita a hívő (Jn1:47) és az igazi hívő izraelita (Gal3:29). Ezért én így fogalmazom meg az állítást:

Ha a zsidók népét Isten *a világ többi népe közül* azért választotta ki, hogy bemutassa, miképpen bánik Ő az egyházával, akkor ebből az következik, hogy Krisztus halála csak az egyházért és nem az egész világért történt. Annak módja, ahogyan Isten választott népével bánt az Ószövetség idején egy előképe annak, hogy a Krisztus által megszerzett üdvösség nem mindenki, hanem csak az Ő választott népe számára érvényes.

ÖTÖDIK FEJEZET

Egy állítás a „Meváltás” szó jelentéséről

11. Állítás. A mód, ahogyan a Biblia leír egy tantételt segítségünkre kell legyen a tantétel megértésében. Az egyik bibliai igehely a Krisztus által megszerzett üdvösséget *meváltásként* írja le, azaz: „Kiben van a mi váltságunk az Ő vére által” (Kol1:14). Ennek a szónak a jelentése: „megszabadítani valakit a fogságból váltságdíj fizetése által”. Az illető mindaddig nincs meváltva, míg *meg nem szabadul*. Tehát maga a szó tanít minket arra, hogy

Krisztus nem szerezhette megváltást azoknak, akik nem szabadultak meg. Az (ügynevezett!) általános megváltás, mely egyeseket végül mégiscsak fogságban hagy, önmagának ellentmondó fogalom.

Egyes igehelyek Krisztus vérét nevezik árnak és váltságdíjnak (pl. Mt20:28). Nos, a váltságdíj célja azok megszabadítása, akikért az ár kifizettetett. Elképzelhetetlen, hogy a váltságdíjat megfizették, de az illető még mindig fogságban marad. Hogyan lehet hát azt állítani, hogy Krisztus mindenkiért meghalt, mikor minden ember nem menekült meg? Csak akik valóban megszabadultak a bűntől, lehetnek azok, akikért Krisztus meghalt. A „megváltás” nem jobban lehet „általános”, mint amennyire a „római” lehet „katolikus”! A megváltásnak részlegesnek kell lennie, mert csak egyesek vannak megváltva.

HATODIK FEJEZET

Egy állítás a „Mebékéltetés” szó jelentéséről

12. *Állítás.* Másik szó a Bibliában a *mebékéltetés* szóval írja le, amit Krisztus a halálával megszerzett számunkra: „ellenségek valátok... mebékéltetett...” (Koll:21). A mebékéltetés a barátság helyreállítása két korábban ellenséges fél között. Az üdvösségben, melyről a Biblia beszél, Isten békéltet meg velünk szemben, és mi békéltetünk meg Istennel szemben. Mindkét dolognak igaznak kell lennie, az egyik és a másik fél mebékéltetése *két* különálló cselekedet, de mindkettőre szükség van a mebékéltetés teljességéhez. Ostobaság azt állítani, hogy Krisztus halálával Isten most minden emberrel szemben mebékéltetett, ám csak néhány ember békéltetett meg Istennel szemben. Remélem, senki nem állítja, hogy Isten és minden ember ily módon békéltettek meg egymással. Ez egy fél lábon ugráló mebékéltetés lenne! Nincsen valódi mebékéltetés, míg mindkét fél ki nem engeszteltetik a másikkal szemben.

Krisztus halálának hatására mind Isten az emberekkel szemben, mind az emberek Istennel szemben mebékéltettek: „mebékéltünk Istennel az Ő Fiának halála által...” (Rm5:10) és „a mi Urunk Jézus Krisztus által, a ki által most a mebékélést nyertük” (Rm5:11). Ugyanígy a 2Kor5:19-20-ban is szerepel mindkét mebékélés: „Isten... mebékéltette magát...” és „béküljete meg az Istennel”.

Akkor most én nem látom be, hogy ez a kettős mebékélés miképpen „békíthető össze” azzal a feltételezéssel, hogy Krisztus halála minden ember számára történt. Ugyanis ha minden ember Krisztus halála által ily módon kettősen mebékéltetett, hogyan lehetséges mégis, hogy Isten haragja még rajta van valakin? (Jn3:36) Nem nyilvánvaló, hogy Krisztus csak azokért halhatott meg, akiket valóban mebékéltetett?

HETEDIK FEJEZET

Egy állítás a „Kielégítés” szó jelentéséről

13. *Állítás.* Igaz, hogy a *kielégítés* (megelégítés) szó nem szerepel az angol Bibliában Krisztus halálával kapcsolatosan. Ám a dolog, amit a szó jelent, azaz „teljes kifizetése annak, amivel egy adós tartozik egy hitelezőnek” az Újszövetségben gyakorta szereplő gondolat, mikor Krisztus haláláról van szó.

A mi esetünkben az adósok az emberek Istent felé, mert nem tartják be az ő parancsolatait. A szükséges kielégítés a bűneinkért a halál – „a bűn zsoldja a halál” (Rm6:23). Istennek az Ő igazságosságát és igazságát kifejező törvényei a mi vádlóink.

Törvényszegőkként állunk, rászolgálva a halálra. Az üdvösség csak akkor lehetséges, ha Krisztus kifizeti az adósságainkat és így tesz eleget Isten igazságosságának. Az Ő halálát a Szentírás „ajándéknak” (felajánlásnak, Ef5:2) és „engesztelő áldozatnak” nevezi (1Jn2:2). Az *ajándék* szó felajánlást jelent, vagyis kárpótlást, jóvátételt a bűnért. Az *engesztelő áldozat* felajánlást a megsértett jogosság helyreállításáért. Jogosan használhatjuk tehát a *kielégítés* szót a Biblia tanítására Krisztus halálának jelentéséről.

Most akkor, ha Krisztus valóban kielégítette Istent bárkiért, úgy Istennek teljes mértékben ki kell lennie elégtéve. Jogosan Isten nem követelhet bármiféle másodszori elégtételt. Hogyan lehet akkor, hogy Krisztus mindenkiért meghalt, de mégis sokan élnek és halnak meg bűnösökként, Isten törvényének ítélete alatt? Hagyjuk, hogy aki tud, béküljön meg maga ezzel a kérdéssel! Én azt mondom, hogy csak akik már ebben az életben megszabadultak az adósságtól, lehetnek azok, akikért Krisztus elvégezte az engesztelést.

NYOLCADIK FEJEZET

Két állítás Krisztus halálának értékéről

14. *Állítás.* Az Újszövetség gyakorta beszél Krisztus halálának érdeméről, vagy értékéről, mellyel képes volt megszerezni, vagy megvásárolni bizonyos dolgokat. Pl. az örök megváltás „az ő tulajdon vére által” (Zsid9:12) szereztetett; Isten egyházát „a tulajdon vérével szerezte” (ApCsel20:28; s a keresztyéneket „választott nemzetségnek” (megvásárolt nemzetségnek) nevezi a Szentírás.

Krisztus tehát a halála által mindazokat a dolgokat megszerezte azoknak, akikért meghalt, amelyekről a Biblia azt mondja, halálának eredményei lettek. Halálának értéke vásárolta meg a bűntől és Isten haragjától, a halálból és a gonosz hatalmából, a törvény átkától és a bűn büntetésétől való megszabadulást. Halálának értéke szerezte meg az Istennel való megbékélést, a békességet és az örök megváltást. Ezek a dolgok most Isten önkéntes ajándékai, mert Krisztus vásárolta meg ezeket. Ha Krisztus mindenkiért meghalt, akkor miért nem rendelkezik minden ember ezekkel a dolgokkal? Nem elegendő az Ő halálának értéke? Vajon Isten igazságtalan és nem adja oda, amit Krisztus vett meg nekünk? Azonnal nyilvánvalóvá kell válnia, hogy Krisztus nem halhatott meg azért, hogy mindezeket mindenkinek megvegye, hanem csak azoknak, akik ezeket valóban élvezik.

15. *Állítás.* A Krisztus halálával kapcsolatos frázisok gyakran szólnak így: meghalt *értünk*, hordozta *a mi* bűneinket, *a mi* kezesünk lett. Az egyszerű jelentése ezeknek a szavaknak annyi, hogy Krisztus a halálával másokat helyettesített, akik most már szabadok.

Ha Krisztus a halálával másokat helyettesített, akkor hogyan halhatnának meg azok a saját bűneiket elhordozandó? Krisztus akkor nem lehetne a helyettesítőjük. Innen világos, hogy nem halhatott meg minden emberért.

Valóban, azt mondani, hogy Krisztus minden emberért meghalt, a leggyorsabb módja azt állítani, hogy senkiért sem halt meg. Ugyanis ha mindenkiért meghalt, de mindenki mégsem menekül meg, akkor kudarcot vallott erre irányuló céljával.

KILENCEDIK FEJEZET

Egy általános állítás a Szentírás verseiről

16. *Állítás.* Nagyszámú igehelyet használhattam volna ahhoz az állításhoz, hogy Krisztus nem halt meg minden ember bűneiért. Csak kilencet fogok kiválasztani, s ezzel zárom a témának ezt a fejezetét.

1. 1Móz3:15. Ez az első igehely, melyben Isten jelzi, hogy különbség van Isten népe és az ő ellenségeik között. Az „asszony magja” alatt Jézus Krisztust és a Krisztusban hívőket kell érteni. (Ez világos abból a tényből, hogy az asszony magjáról szóló prófécia Krisztusban és az Ő népében teljesedett be.) A „kígyó magja” a világ összes hitetlen emberét jelenti (v. ö. Jn8:44). Mivel Isten csak gyűlöletet ígért a kígyó magva és az asszony magva között, innen nyilvánvaló, hogy Krisztus, az asszony magva nem halt meg a kígyó magváért!
2. Mt7:23. Krisztus itt kijelenti, hogy vannak emberek, akiket Ő sohasem ismert. Máshol (Jn10:14-17) arról beszél, hogy ő ismeri az ő juhait. Nyilván ismernie kell mindenkit, akikért meghalt, nem? Ha vannak, akiket nem ismer, nem is halhatott meg értük.
3. Mt11:25-27. Ezekből a szavakból világos, hogy vannak, akik elől Isten elrejti az evangéliumot. Ha az Atya akarata az, hogy ők soha ne ismerjék meg az evangéliumot, Krisztus nem halhatott meg értük. S meg kell jegyeznünk, hogy itt Krisztus megköszöni az Atyának ezt a különbségtételt az emberek között – a különbségtételt, melyet egyesek még mindig nem hajlandóak elhinni!
4. Jn10:11, 15-16, 27-28. Ezekből a versekből egészen nyilvánvaló, hogy
 - a. Nem minden ember tartozik Krisztus juhai közé.
 - b. Az egyes emberek közötti különbség egy napon nyilvánvalóvá válik.
 - c. Krisztus juhait a meghatározás szerint „hallják Krisztus hangját”, mások viszont nem hallják azt.
 - d. Vannak, akik még nincsenek juhokként elkülönítve, de már kiválasztottak és ismertekké lesznek (a „más juhok”).
 - e. Krisztus nem mindenkiért halt meg, hanem csakis az ő juhaiért.
 - f. Azok, akikért Krisztus meghalt, az Atya által adattak Neki. Ő tehát nem halhatott meg azokért, akik nem adattak Neki.
5. Rm8:32-34. Ezekből az igehelyekből nyilvánvaló, hogy Krisztus halála csak Isten választottaira fejt ki hatását, s hogy Krisztus közbenjárása is csak ezekre az emberekre terjed ki.
6. Ef1:7. Ebből a versből azt kell mondanunk, hogy ha Krisztus vére mindenkiért kiontatott, akkor mindenkinek rendelkeznie kell ezzel a megváltással és megbocsátással. A legnyilvánvalóbb azonban, hogy ezek nincsenek meg mindenkinek.
7. 2Kor5:21. Tehát Krisztus a halálában bűnné lett mindazokért, akik Isten igazságává váltak Őbenne. Ha Ő mindenkiért bűnné lett, miért nem igazultak meg egyesek?
8. Jn17:9. „Krisztus közbenjárása nem terjed ki minden emberre, s a halála sem mindenkiért történt. (Lásd második rész negyedik és ötödik fejezetek.)
9. Ef5:25. Krisztus szereti az egyházat és ez egyik példája annak, ahogyan egy férfinak szeretnie kell az ő feleségét. Am ha Krisztus ugyanúgy szeretett másokat is, mint az Ő egyházát, és meg is halt értük, akkor a férfiak nyugodtan szerethetnek más nőket is a feleségeik mellett!

Úgy véltem, megfogalmazhatok még további állításokat – de átnézve, amit már eddig mondtam, meg vagyok győződve arról, hogy eleget beszéltem ahhoz, hogy meggyőzzek olyanokat, akik hajlandók meggyőződni. Akik még mindig ellenállnak, akkor sem lesznek meggyőzve, ha többet mondok. Ezért én itt most befejezem az állításaimat.

NEGYEDIK RÉSZ

Az általános megváltással kapcsolatos állítások megválaszolása

Fejezet

1. Válaszok az általános megváltás mellett gyakorta felhozott négy érvre
2. *A világ* szót tartalmazó igehelyek előzetes magyarázata
3. A Jn3:16 részletes vizsgálata
4. Az 1Jn2:1-2 részletes vizsgálata
5. A Szentírás hat igehelyének rövid magyarázata
6. *Az összes ember, vagy minden ember* szavakat tartalmazó igehelyek magyarázata
7. Azon igehelyek magyarázata, melyek látszólag azt állítják, hogy azok még mindig elveszhetnek, akikért Krisztus meghalt
8. Néhány hibás okoskodás leleplezése

Megjegyzés: Ebben a szakaszban a fejezetek beosztása kissé eltér John Owen beosztásától az érthetőség kismérvű növelése érdekében.

ELSŐ FEJEZET

Válaszok az általános megváltás mellett gyakorta felhozott négy érvre

1. *Érv.* Vannak igehelyek a Szentírásban, melyek nagyon általános és határozatlan kifejezésekkel beszélnek arról, mit ért el Krisztus a halálával. Ily módon, mondják, az ő halála nem történhetett valamiféle konkrét, vagy korlátozott célból.

Például, a Szentírás beszél Krisztus halálának végtelen érdemeiről. Úgy beszél róla, mint „Isten tulajdon vérének” kiontásáról (ApCsel20:28). Krisztus halála a Szentírás szerint „makulátlan” áldozat, ami „az örökké való Lélek által” kínáltatott fel (Zsid9:14). Krisztus vére a Szentírás szerint „drága”, drágább, mint az ezüst, vagy az arany (1Pt1.18). Most akkor, ha Isten Fiának a halála ilyen nyilvánvaló és végtelen érdemekkel bír, vajon nem elegendő minden ember számára?

Mi nem tagadjuk azt, hogy Krisztus halálának érdemei elegendőek lennének minden ember megváltásához. A mi álláspontunk szerint a Szentírás világossá teszi, hogy Krisztus halálának célja nem az volt, hogy váltság legyen minden emberért. Ezt az állítást bővebben a második, harmadik, negyedik, ötödik és hatodik fejezetekben dolgozzuk ki. Egyesek tiltakozhatnak: ha Krisztus nem halt meg mindenkiért, akkor értelmetlen ezt mindenkinek prédikálni, amire pedig parancsot kaptunk (Mt28:19). Erre én ezt válaszolom:

- a. Minden nemzetből lesznek megváltottak, ami nem lehetséges mindaddig, míg minden nemzetnek nem hirdetik az evangéliumot.
- b. Mivel most nem élvez a zsidók népe különleges előjogokat, az evangéliumot mindenkinek hirdetni kell, megkülönböztetés nélkül.
- c. Az emberek felszólítása arra, hogy higgyenek, elsősorban nem arra való felszólítás, hogy higgyék el, Krisztus konkrétan értük is meghalt, hanem arra való felszólítás, hogy higgyék el, Jézuson kívül nincs más, akin keresztül az üdvösség hirdethető.
- d. A prédikálók soha nem tudhatják, hogy gyülekezetükben konkrétan kik Isten választottai. Ezért tehát mindenkit fel kell hívniuk, hogy higgyenek és meg kell ígérniük, hogy mindazok, akik hisznek, megmenekülnek, mert Krisztus halálában elegendő van ahhoz, hogy mindazokat üdvözítse, akik hisznek.

Ezeknek a pontoknak elégnek kell lenni arra, hogy világossá tegyék: az evangéliumot mindenkinek hirdetni kell, jóllehet nem mindenki jut üdvösségre.

(Ezen a helyen John Owen hosszas értekezésbe kezd a „világ” és „minden ember” kifejezések használatáról, amit mi átvittünk a második és hatodik fejezetekbe.)

2. *Érv.* A Szentírás időnként azt látszik kijelenteni, hogy egyesek, akikért Krisztus meghalt, ténylegesen nem üdvözülnek. Ebből kiindulva azt állítják, hogy Krisztusnak mindenkiért meg kellett halnia, de csak egyesek töltik be sikeresen a megfelelő feltételeket.

Meg kell értenünk, hogy a Szentírás gyakorta írja le az embereket a külső megjelenésük, s nem a valós belső állapotuk szerint. Például, Jeruzsálemet a „szent városnak” nevezi (Mt27:53). Nekünk azonban nem kell úgy értenünk, hogy Jeruzsálem ténylegesen szent volt.

Hasonlóképpen, a Szentírás gyakorta emlegeti az embereket „megszentelteként”, vagy „szentekként”, sőt még „választottakként” is, mivel látszólag kapcsolatban álltak a hívők közösségeivel. Pál azt mondta a filippibeli hívőknek, hogy „méltó, hogy én ilyen értelemben legyek mindenitek felől” (Fil1:7). Ebből azonban nem vonhatjuk le a következtetést, hogy mindenki, akiknek Pál a levelet írta, ténylegesen hívők voltak. Pál a róluk szerzett legjobb

ismeretei alapján ítélte meg őket. Így ha később néhányan mégis elvesztek, nem mondhatjuk, hogy Isten meg akarta valamennyit menteni, de csak néhányan tartattak meg. Bárki, aki elvész, soha nem volt valódi hívő, függetlenül attól, hogy külső megjelenésében annak látszott. (Ez az állítás bővebben a hetedik fejezetben van kidolgozva.)

3. *Érv.* A Szentírás néha azt állítja, hogy az üdvösség mindenki számára általánosan felkínáltatik, ha hisznek. Ebből arra következtetnek, hogy Krisztusnak meg kellett halnia mindenkiért.

Igaz, hogy a hit és az üdvösség mindig kapcsolódnak egymáshoz a Szentírásban. Aki hisz, üdvözülni fog. Am ez nem jelent többet, mint azt, hogy minden hívő egészen biztosan üdvözülni fog. Ez nem jelenti azt, hogy Isten mindenkit meg akar menteni, ha hisznek, mivel:

- a. Isten ténylegesen nem kínál örökéletet minden embernek. Az emberiség nagyobb része sohasem hallotta az evangéliumot.
- b. Isten általános parancsai nem mondják meg nekünk, mik lehetnek az Ő korlátozott szándékai. Ám például a fáraó konkrét esetében Isten szándékai eltértek parancsaitól, mert megkeményítette a fáraó szívét (2Móz4:21), pedig azt parancsolta, hogy engedelmessé váljon.
- c. Az evangélium ígérete nem tanít a hit és az üdvösség közötti megtörhetetlen kapcsolatáról. Ez azonban nem jelentheti azt, hogy Isten azt akarja, hogy mindenki térjen meg és higgyen, mert akkor mi a mennyei kiválasztás célja? Ha Ő mindenkit meg akar menteni, akkor miért csak egyeseket választott ki? De egyébként is, ha Ő mindenkit meg akart menteni, miért vallott kudarcot ebbéli szándéka kivitelezésében? (Itt semmi értelme azt állítani, hogy Ő azért vallott kudarcot, mert az emberek nem hittek, Neki már előre tudnia kellett, hogy nem fognak hinni, s akkor minek akarta volna azt, ami úgysem teljesül?)

S a tény, hogy a hívők és hitetlenek összekeveredve élnek, s a prédikátorok nem tudják bizonyosan megállapítani, ki, és ki nem Isten választotta, ez azt jelenti, hogy általánosan, mindenkinek kell prédikálniuk. Ez nem jelenti azt, hogy az evangélium ígérete mindenki számára általánosan tétel, hanem csak azt, hogy általánosan, mindenki előtt elhangzott. Mivel Krisztust csak hit által lehet megnyerni, s mivel a hit Isten ajándéka, annak, akinek akarja adni, világos, hogy Ő nem szándékozik üdvözíteni senkit, akinek nem adott hitet.

4. *Érv.* Ha Krisztus nem halt meg minden emberért, akkor vajon nem felesleges a Szentírás mindenki felé elhangzó figyelmeztetése, hogy higgyenek?

Meg kell érteni, hogy a hitnek, melyről a Szentírás beszél különböző növekedési fázisai vannak, továbbá használatának logikai rendje van. Nem szabad azt gondolnunk, hogy a Szentírásnak arra irányuló figyelmeztetése, hogy higgyünk, mindenkitől azt követeli meg, hogy abban higgyen, hogy konkrétan érte halt meg Krisztus. Vannak más, elhiendő dolgok, melyeket minden ember megkaphat. Senkitől sincs megkövetelve, hogy olyasmiben higgyen, amire nincs elegendő bizonyíték. Például:

- a. Az első dolog, amiben az embereknek hinniük kell az, hogy képtelenek önmagukat üdvözíteni, mert bűnösök. Minden embernek megvan önmagában erre a bizonyíték, ahogyan azt Pál megmutatja a rómabeliekhez írt levél első, második és harmadik fejezetében. Mégis hányan nem jutnak el odáig sem, hogy ebben higgyenek, noha ugyancsak bőséges bizonyítékuk van minderre!

- b. Az evangélium felszólítja a bűnösöket, hogy higgyenek abban, hogy Isten biztosította az üdvösségre vezető utat Jézus Krisztus által. Milliók hallották ezt, de elutasították ennek elfogadását a meglehetősen bőséges bizonyítékok ellenére!
- c. Az evangélium felszólítja a bűnösöket, hogy higgyenek abban, hogy Jézus Krisztuson kívül az embereknek nincs más Megváltójuk. Pontosan ezt utasították el a zsidók, inkább Isten ellenségének nevezve Krisztust!

Ezek az általános felszólítások nem azért hangzottak el, mert Krisztus mindenkiért meghalt, hanem azért, mert ezek az igazságok nyilvánvalóak mindenki számára. S csak miután a hitnek eme cselekedetei elvégeztek, lesz felszólítva bárki arra, hogy higgye el: Jézus Krisztus konkrétan érte halt meg. Egyesek megjegyezték, hogy az Apostoli Hitvallásban (a keresztyén hit ókori összefoglalása) az utolsó helyen áll a „hiszem a bűnök bocsánatát és az örök életet”, azaz mielőtt idáig jutnánk, már vannak korábbi dolgok, amelyekben hinni kell, s amelyekre meglehetősen sok a bizonyíték. Még visszatérünk erre az állításra a nyolcadik fejezetben.

MÁSODIK FEJEZET

A „világ” szót tartalmazó igehelyek előzetes magyarázata

Bizonyos értelemben vonakodok megemlíteni bármely igehelyet, melyet felhasználtak annak az elképzelésnek az alátámasztására, hogy Krisztus mindenkiért meghalt. Nem azért, mert számomra nehéz ezen igehelyeket megmagyarázni, hanem mert nehezemre esik még csak megemlíteni is ezt a valótlanítást. Feltételezem azonban, hogy ezen igehelyek többségére már felhívták a figyelmét olvasóimnak azok, akik tartják magukat ehhez a tévtanhoz. Ezért most nekem meg kell adnom a válaszokat, melyekkel nekik válaszolhatunk.

Ne engedjék, hogy félrevezesse önöket a szavak pusztá hangzása. Emlékezzenek mindig arra, hogy mi a Biblia tanításának fő irányvonala és soha ne értelmezzenek egy igehelyet ezzel a fővonallal ellentétesen. Példának okáért meg tudjuk mutatni, hogy a „világ” szónak azt kell jelentenie, amit bármely helyen a szót körülvevő igehelyek jelentenek, s így módon a szónak öt különböző használatát lehet megkülönböztetni.

1. Az anyagi világ, vagyis a lakható föld	Jób34:13
Mt13:38
ApCsel17:24
Ef1:4 és sok más hely,
2. A világon élő emberek, azaz	
Kivétel nélkül mindenki	Rm3:6
Különbség nélkül mindenki	Jn7:4
Sok ember	Mt18:7
A legtöbb ember	Rm1:8
A Római Birodalom	Lk2:1
Jó emberek	Jn6:33
Rossz emberek	Jn14:17 és sok más hely,
3. A világ mint korrump rendszer	Gal6:14 és sok más hely,
4. Az embervilág	Jn18:36 és sok más hely,
5. Sátán királysága	Jn14:30 és sok más hely.

Egyesek azt az ellenvetést tehetik, hogy a világ mindig is ugyanazt jelenti, bárhol is fordul elő a Szentírásban. Erre ezt válaszolom: Ez nem lehet így, mivel vannak igehelyek, ahol a Szentírás ugyanannak a szónak eltérő jelentéseit használja még egy mondaton belül is. Például a Mt8:22-ben a „halottak” lelkileg halottakat jelent először, majd másodsor a fizikailag halottakat. A Jn1:10-ben a „világ” először a lakható földet jelenti, másodsor a Földet, mint bolygót, harmadszor pedig bizonyos embereket a Földön.

Azután, ha a „világ” szó *időnként* az összesnél kevesebb emberre vonatkozik, akkor nem állítható, hogy mindig minden (az összes) embert jelenti. S van néhány igehely, ahol a szó világosan az összesnél kevesebb embert jelent:

Lk2:1 – „az egész föld”. Ez itt nyilvánvalóan a Római Birodalmat jelenti. Nem jelenthet mindenkit a világon.

Jn1:10 – „a világ nem ismerte meg őt”. Néhányan azonban megismerték. A „világ” itt tehát nem jelenthet mindenkit.

Jn8:26 – „én azokat beszélem a világnak”. Ám csak egyes zsidók hallották Őt beszélni. A „világ” tehát itt sem vonatkozhat mindenkire.

Jn12:19 – „e világ ő utána megy”. Ez csak azt jelentheti, hogy a zsidó nemzet többsége Őt követte. Nem jelenthet mindenkit a világon.

1Jn5:19 – „az egész világ”. Van azonban sok valódi hívő ezen a világon, akik nyilvánvalóan nem a gonoszságban vesztegelnek. A „világ” tehát itt sem jelenthet mindenkit.

Tehát a „világ” szó általában csak egyes emberekre vonatkozik a világon. Nem látom okát annak, hogy miért kellene a világ szót bárhogy másként értelmezni azokon a helyeken, ahol az üdvösséggel kapcsolatban használja a Szentírás.

Ezek után az általános észrevételek után térjünk rá egyes igehelyekre, melyekben szerepel a „világ” szó, mint pl. Jn1:29, 3:16, 4:42, 6:51, 2Kor5:19 és 1Jn2:2. Ezeket az igehelyeket felhasználva egyesek állítják, hogy:

1. A világ magában foglal minden, azaz az összes embert.
2. Meg van írva, hogy Krisztus az egész világért halt meg.
3. Ezért Krisztus mindenkiért, az összes emberért meghalt.

Ez az okoskodás eleve hibás, mert a „világ” szót két különböző értelemben használja. Az első kijelentésben a „világ” a Földgolyót jelenti. A második kijelentésben a szó a világon élő embereket jelenti. A két kijelentésben nincsen közös jelentés. Tehát a következtetésnek hamisnak kell lenni (hacsak azt nem akarjuk bizonyítani, hogy Krisztus a Föld bolygóért halt meg).

Egyesek megpróbálták átírni a kijelentést, azaz:

1. A Szentírás egyes igehelyeiben a „világ” szó minden, azaz az összes embert jelenti.
2. Meg van írva, hogy Krisztus az egész világért halt meg.
3. Ezért Krisztus mindenkiért, azaz az összes emberért meghalt.

Ez az okoskodás szintén hibás, mert nem vonhatunk le általános következtetést akkor, mikor az első kijelentés csak egy szó, vagy kifejezés korlátozott értelmére vonatkozik, mint például az „egyes helyeken”. Ahhoz is ragaszkodnom kell, hogy sok helyütt Krisztus halála csak „az ő juhaira”, vagy „az ő egyházára” vonatkozik.

Tehát a kijelentést ismét át kell írni az alábbiak szerint:

1. A Szentírás egyes igehelyeiben a „világ” szó minden, azaz az összes embert jelenti.
2. A Szentírás egyes igehelyeiben meg van írva, hogy Krisztus az egész világért halt meg.
3. Ezért Krisztus mindenkiért, azaz az összes emberért meghalt.

Az, hogy ez a kijelentés nevetséges, mindenki számára nyilvánvaló kell legyen! Be kell ugyanis bizonyítani, hogy az első kijelentés „egyes igehelyei” ugyanarra vonatkoznak, mint a második kijelentés „egyes igehelyei”. Ellenkező esetben az egész kijelentés semmit sem jelent. Azonkívül általános következtetés ugyanúgy nem vonható le az első, korlátozott kijelentésből, mint azt már korábban is láttuk.

Így tehát előzetesen azt hiszem, megmutattam a „világ” szó használatán alapuló kijelentések hibáit. Ki merem jelenteni, hogy gyengébb érveket soha nem hoztak fel egy ennyire fontos üggyel kapcsolatosan a gondolkodó emberek! De hagyjuk az érveket és térjünk rá magára a Szentírára.

HARMADIK FEJEZET

A Jn3:16 részletes vizsgálata

Gyakran állítják, hogy ez az igehely az alábbiakat tanítja:

„szerette”	=	1. Istennek van egy akkora természetes vágyódása
„világot”	=	2. az emberi faj minden korban és időben élt egyedei iránt,
„adta”	=	3. hogy halálra adta Fiát, nem azért hogy ténylegesen megmentsen bárkit, hanem
„valaki”	=	4. hogy bárki, akinek természetes hajlama van hinni,
„legyen”	=	5. ettől kezdve megszerezhesse az örök életet.

Ezzel szemben mi úgy véljük, hogy ez az igehely az alábbiakat tanítja:

„szerette”	=	1. Istennek van akkora különleges, páratlan szeretete, hogy azt akarta, hogy
„világot”	=	2. az ő minden népből és nemzetből kiválasztott egész népe üdvözüljön
„adta”	=	3. ezért kijelölte Fiát, hogy legyen egy mindenre elégséges Meváltó,
„valaki”	=	4. biztosítván, hogy bármelyik hívő, de csakis ők
„legyen”	=	5. ténylegesen birtokolhassa mindazokat a dicsőséges dolgokat, melyeket Ő nekik szán

Három dolgot kell itt gondosan tanulmányozni. Először Isten szeretetét, másodsor Isten szeretetének tárgyát, melyet itt az Ige „a világnak” nevez, harmadszor Isten szeretetének arra vonatkozó szándékát, hogy a hívők „el ne vesszenek”.

1. Fontos megérteni, hogy semmi, ami azt sugallná, hogy Isten tökéletlen, nem mondható el Róla. Az Ő munkája tökéletes. De ha azt állítjuk, hogy természetes szeretettel viseltetik mindenki üdvössége iránt, akkor annak, hogy nem üdvözülni mindenki, azt kell jelentenie, hogy vágyódása gyenge és boldogsága betöltetlen.

A szentírás azt sem állítja sehol, hogy Isten természetes módon hajlik mindenkivel jót tenni. Éppen ellenkezőleg, nyilvánvaló, hogy Isten képes szabadon megkegyelmezni annak,

akinek meg akar kegyelmezni. Szeretete akaratának szabad cselekedete, nem pedig a mi nyomorult állapotunk által Benne kiváltott emóció. (Ha a nyomorúság vonzotta volna Isten természetes vágyódását arra, hogy segítsen, akkor kegyelmesnek kellene lennie a gonosz lelkekkel és az elkárhozottakkal!)

A szeretet, amiről itt szó van Isten akaratának különleges és páratlan cselekedete, mely a hívőkre irányul. Az „úgy” és „[azért], hogy” szavak aláhúzzák szeretetének szokatlan mivoltát, s arra vonatkozó világos célját, hogy a hívőket megmentse a kárhozattól. Ez a szeretet tehát nem lehet egy általános viszonyulás mindenki felé, akik közül egyesek elkárhoznak.

Más igehelyek szintén egyetértenek azzal, hogy Isten eme szeretete páratlan cselekedet, különösen a hívők irányában, mint pl. Rm5:8, vagy 1Jn4:9-10. Senki sem beszélne egy természetes hajlamról ilyen hangsúlyosan, ha az mindenkinek a javára irányulna.

Világos, hogy Isten akarja a jót azoknak, akiket Ő szeret. Ebből azonban annak kell következnie, hogy Ő csak azokat szereti, akik megkapják ezt a jót. Ugyanaz a szeretet, ami arra készítette, hogy odaadja Krisztust, arra is készíti, hogy odaadjon minden szükséges dolgot is. „A ki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” (Rm8:32) Tehát Istennek ez a speciális szeretet csak azoké lehet, akik ténylegesen rendelkeznek a nekik adott kegyelemmel és dicsőséggel.

Nos, keresztyén olvasó, most ítéld meg magad: vajon Isten szeretete, mellyel odaadta Fiát, értelmezhető úgy, mint általános jóakarát mindenki iránt? Nem inkább úgy, mint az ő különleges szeretete a hívők iránt?

2. Meg kell vizsgálnunk, micsoda Isten szeretetének tárgya, amit itt az Ige „a világnak” nevez. Egyesek azt mondják: Ennek minden, azaz az összes embert kell jelentenie. Én magam soha nem voltam képes meglátni, hogyan jelenthetné ez ezt. Már megmutattuk, hogy milyen különböző értelemben használja a Szentírás a „világ” szót. S a Jn3:16-ban a szeretetet a vers elején, míg a célját a vers végén olvassuk, így valószínűleg nem egyeztethető össze a „minden, azaz az összes ember” jelentéssel, amelyet a vers közepén előfordul „a világ” szóra próbálnak ráerőszakolni.

Számunkra a szó az Istennek a világ nemzetei között mindenhol fellelhető választottait jelenti. Többé nincsenek különleges előnyök Istentől külön a zsidók számára. Az igehely értelme: „Mert úgy szerette Isten a választottait e világon, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy a hívők, el ne vesszenek, hanem örök életük legyen.” Több ok van arra, hogy ezt az értelmezést támogassuk.

Isten szeretetének természete, mint már megvizsgáltuk itt, nem képzelhető el úgy, mint ami kiterjed minden, azaz az összes emberre. A „világ” szó ebben a versben arra a világra kell, hogy vonatkozzon, amelyik valóban elnyeri az örök életet. Ez a közvetlenül utána következő vers is megerősíti – a Jn3:17, ahol a „világ” szó harmadik előfordulásában meg van írva, hogy Isten célja Krisztus elküldésével az volt, hogy „megtartassék a világ általa”. Ha a „világ” szó itt a választott hívőkön másokra is vonatkozik, akkor Isten kudarcot vallott a céljának megvalósítása során, nem merünk erre a lehetőségre gondolni.

Valójában nem ritka, hogy Isten hívő népét olyan szavakkal írja le a Szentírás, mint „a világ”, „minden test”, „minden nemzet” és „a föld minden családja”. Például, a Jn4:42-ben Krisztus a világ Megváltójaként szerepel. Az emberek Megváltója, aki nem menti meg az embereket, fogalmi ellentmondás lenne. Így akiket itt „a világnak” nevez az Ige, azok csak az üdvözülők lehetnek.

Van néhány oka annak, hogy a hívőket „a világnak” nevezik. Ez megkülönbözteti őket az angyaloktól, elutasítja a dicsekvő zsidókat, akik egyedül önmagukat gondolták Isten népének, tanítja a különbséget az egyetlen nemzettel köttetett ószövetség, valamint az új

között – melyben az egész világ minden részének Krisztus iránt engedelmessé kell tétetnie, s megmutatja a hívők, mint földi, világi teremtmények természetes állapotát.

Ha még mindig azt állítják, hogy a „világ” szó itt igenis minden, azaz az összes emberre vonatkozik, mint Isten szeretetének tárgyára, akkor miért nem jelentette ki Isten mindenkinek Jézust, ha ennyire szerette őket? Furcsa, hogy Isten odaadja a Fiát értük, de mégsem szól neki soha az Ő szeretetéről – milliók nem hallották soha az evangéliumot! Hogy lehet azt mondani, hogy minden embert szeret, ha gondviselése azt jelenti, hogy erről s szeretetről nem tud minden ember?

Végül, a „világ” szó nem jelentheti az összes, azaz minden embert, hacsak nem engedjük meg, hogy:

Isten szeretete sokak iránt hiábavaló, mivel elkárhoznak.

Krisztus olyan millióknak is adatott, akik soha nem hallottak Róla.

Krisztus olyan millióknak is adatott, akik nem képesek hinni Benne.

Isten megváltotta szeretetét, hogy cserbenhagyja azokat, akik elkárhoznak (illetve továbbra is szereti őket a pokolban).

Isten nem képes átadni mindent mindazoknak, akiknek odaadta Krisztust.

Isten nem tudta előre, pontosan ki fog hinni és üdvözülni.

Efféle abszurdumokat nem fogadhatunk el: a „világ” szó csak azokat az egész világon fellelhetőket jelentheti, akik a választottak.

3. A mód, mellyel Isten választottai ténylegesen átveszik az Ő Fiában levő életet a Szentírás szerint: hit által. Ez a „valaki hiszen ő benne, el ne vesszen”.*

Ha azt állítjuk, hogy Krisztus minden emberért meghalt, de valójában rájövünk, hogy csak a hívők üdvözülnek, mi tesz különbséget a hívők és a hitetlenek között? Ők maguk nem képesek ere a különbségtételre (1. 1Kor4:5). Akkor hát Istennek kellett megtennie ezt a különbséget. Ám ha Isten megkülönböztette őket, akkor hogyan lehet, hogy Krisztus mindenkiért odaadatott?

Ez a vers azt jelenti ki, hogy Istennek a szándéka a hívők üdvözítésére irányul. Ebből viszont az következik, hogy Isten nem adta a Fiát a hitetlenekért. Akkor hogyan adhatta a Fiát azokért, akiknek nem adta meg a hit ajándékát?

Mérlegelje az olvasó mindezeket a megfontolásokat, különösen az elsőt, Isten szeretetét, s tegye fel komolyan a kérdést, létezik-e általános, mindenkire kiterjedő szeretet, amely oly sok szeretett elkárhozását megengedi? Nem jobb, ha úgy értelmezzük ezt a szeretetet, mint az Atya egyedülálló, különleges szeretetét az Ő hívő gyermekei iránt, mely biztonságossá teszi az ő jövőjüket? Ezzel választ kapunk arra, hogy a Szentírás vajon azt tanítja-e, hogy Krisztus általános váltságként halt meg – sokszor gyümölcstelenül azok esetében, akiknek az adósságait ki kellett fizetnie –, vagy csak mint részleges megváltás, dicsőségesen hatékony minden egyes hívő számára? S jusson eszünkbe, János evangéliumának 3:16-os versét olyan gyakran felhasználják annak alátámasztására, hogy Krisztus minden emberért meghalt – jóllehet, ahogyan megmutattam, ez az igehely teljességgel összeegyeztethetetlen ezzel az elképzeléssel!

* Nem segít az általános engesztelés érdekében azt állítani, hogy a „valaki” itt korlátozás nélkül „bárkit” jelent.

1. A görög szavak tényleges formája itt „minden hívő”.

2. A „bárki” mellett érvelni valójában annak tagadását jelenti, hogy Isten szeretete egyenlő minden ember iránt! Ha egyesek – a „valaki” különleges előnyöket élvezhetnek, akkor Isten nem szerethet minden embert egyformán. Valamiképpen jobban kell szeretnie a „valakiket”, mint a többiket!

NEGYEDIK FEJEZET

Az 1Jn2:1-2 részletes vizsgálata

Ez a Szentírás másik helye, amit gyakran felhasználnak azok, akik azt állítják, hogy Krisztus minden, azaz az összes emberért meghalt. Azt mondják, hogy „az egész viláért” kifejezés „a világ minden emberét” kell jelentse, s hogy az ellentétes kifejezés, a „nemcsak a mieinkért” szándékosan magában foglal minden, azaz az összes embert, akikért Krisztus meghalt, a hívők mellett.

Megválaszolhatnám ezt röviden úgy, hogy mint más helyeken is a „világ” szó a „világon élő embereket” jelenti, azaz „az egész világ” nem jelent többet, mint „a világon mindenütt élő emberek”, ahogyan az a megváltottokról is elhangzik a Jel5:9-ben. Mivel azonban ezt az igehelyet az János első leveléből oly gyakran használják, részletesebb tanulmányozást javaslok négy kérdés feltételével.

1. Kinek ír János? Igaz, hogy a Szentírás az egész egyházé, sok részét mégis egyes összetartozó embercsoportoknak írták. Az efféle igehelyeket ennek a ténynek a fényében kell értelmeznünk. Megjegyezzük tehát:

- a./ hogy János elsősorban a zsidók apostola volt – Gal2:9
- b./ ő azoknak ír, akik előzőleg már hallották Isten Igéjét (1Jn2:7), s tudjuk, hogy Isten Igéje „zsidóknak először” hangzott el
- c./ a különbség, melyet János tesz a „mi” és az „egész világ” között világossá teszi, hogy azoknak ír, akik őhöz hasonlóan zsidók
- d./ János gyakran figyelmeztet a hamis tanítók veszélyére – például 1Jn2:19. Mivel ő úgy ír ezekről a tanítókról, mint akik „közülünk váltak ki”, nyilvánvalóan zsidó testvéreinek ír.

Emlékezzünk a zsidó nemzeti gyűlöletre a pogány nemzetek iránt, s arra a zsidó véleményre, hogy csak az ő nemzetük volt Isten népe, mi lehetne természetesebb, mint az, hogy János kihangsúlyozza: Jézus nemcsak a hívő zsidókért halt meg, hanem az egész világon élő összes hívőért? Van más igehelyünk is, mely ugyanezt hangsúlyozza ki a Jn11:52-ben. János világosan azért aggódik, hogy a zsidó keresztyének ne essenek abba a régi hibába, hogy azt higgyék, csakis ők a keresztyének. János azt emeli ki, hogy világszerte mindenhol vannak pogány keresztyének is. Nincs itt semmiféle tanítás arról, hogy Krisztus mindenkiért meghalt.

2. Miért írt János? Azért, hogy a bűneik miatt aggódó keresztyéneket vigasztalja, hogy ne essenek kétségbe. „És ha valaki vétkezik...” innen megjegyezzük:

- a./ csak a hívők kapják meg azt a vigasztalást, hogy Krisztus az ő ügyvédjük
- b./ csak a hívők kaphatnak vigasztalást, a hitetlenek Isten haragja alatt vannak
- c./ János úgy írja le őket, mint „gyermekek... a ti bűneitek megbocsáttattak”.

Más szavakkal, János utalása csak a hívőkre vonatkozik. Hogyan lehetne vigasztalás a hívők számára, hogy Krisztus meghalt minden, azaz az összes emberért, akik közül sokan nem üdvözülnek? Ez az igehely nem ad vigasztalást, amíg meg nem értjük, hogy Krisztus a világszerte mindenhol élő valamennyi hívő Megváltója.

3. Mi a jelentése az „engesztelő áldozatnak”? Az itt szereplő görög szó, melyet „engesztelő áldozatnak” fordítottak, kapcsolódik a „fedélnek” fordított szóhoz a Zsid9:5-ben.

A használat segít nekünk megérteni a szó jelentését. A „fedél” egy tömör aranytábla volt, mely a frigyládát fedte be, amiben a törvénytáblák voltak (2Móz25:17-22). A törvényt, mely a bűnösséggel vádolta az embereket, eltakarta a fedél. Ez előképe volt annak, ahogyan Jézus Krisztus az Ő halála által elrejtí Isten törvényét, hogy az ne vádolhasson senkit, aki hisz Jézusban. Jézus a hívő engesztelő áldozata (a fedél). Tényleg kimondható az, hogy a világon mindenki megszabadult attól, hogy bűnösként ítéletre menjen? Tényleg állítható, hogy Krisztus ebben az értelemben engesztelő áldozat az egész világért?

4. Mi hát a jelentése „az EGÉSZ világnak”? Ez a kifejezés többször előfordul az újszövetségben, s gyakran NEM jelenti minden, azaz az összes embert. Például:

Lk2:1. Csak a Római Birodalom tartozott adófizetési kötelezettséggel.

Rm1:8. A világ sok részén nem hallottak még a római gyülekezetéről akkortájt.

Kol1:6. A világ sok részére akkor még nem jutott el az evangélium.

Jel3:10. Az egész világ megpróbáltatás alá kerül – ez azonban nem jelent mindenkit, mert lesznek, akik megmenekülnek ettől.

Itt és más helyeken „az egész világ” nem jelent többet, mint sok embert, meghatározatlanul.

Úgyszintén, egy sor igehelyben a „minden test” és hasonló kifejezések nem jelentenek többet, mint „mindenféle ember”, mint például:

Zsolt98:3, Joel2:28 (beteljesedett az ApCsel2:7-ben)

Néha viszont az egész világ jelent mindenkit a keresztyén hívők KIVÉTELÉVEL, mint például:

1Jn5:19, Jel12:9

Ezek a példák világosan megmutatják, hogy nem szükséges „az egész világ” kifejezést „mindenkit beleértve” módon értelmezni. A jelentésnek nem kell többnek lenni, mint amennyit a kifejezés szövegkörnyezete értelmesen megenged.

Azzal a végkövetkeztéssel fejezem be, hogy ez az igehely Krisztusnak az összes hívő érdekében végzett munkájára vonatkozik, zsidókra és pogányokra egyaránt. Azt mondja ki, hogy Ő valóban az valamennyiük engesztelő áldozata. Senki nem állítja komolyan, hogy minden ember, szerte a világon mindenhol üdvözüln Krisztus által. Az sem jelent semmiféle segítséget, ha azt állítjuk, hogy Krisztus elegendő engesztelő áldozat minden, azaz az összes ember számára. Jákóbnak nem jelentett volna vigasztalást pusztán annak meghallása, hogy Egyiptomban van elegendő gabona. Attól még éhen halt volna, ha a gabona nem lehetett volna az övé. Ezért Krisztus is csak azoknak jelent vigasztalást, akik ténylegesen üdvözülnek szerte az egész világon.

ÖTÖDIK FEJEZET

A Szentírás hat igehelyének rövid magyarázata

Más egyéb igehelyek mellett, melyeket felhasználnak annak alátámasztására, hogy Krisztus mindenkiért meghalt, találjuk a következőket:

1. Jn1:9. Ennek a versnek talán a legjobb fordítása ez: „Az volt az igazi világosság, mely eljövén ebbe a világba, megvilágosít minden embert.” (v. ö. Jn3:19 és 12:46)

Más szóval, Krisztus eljövele ebbe a világba megvilágosító hatással volt az emberekre: bárki, akinek bármiféle világossága van az igazságról, azt Krisztustól kapta. Ez tényleg gyenge igehely ahhoz, hogy az általános megváltással kapcsolatos bármely állítást erre alapozzuk.

2. Jn1:29. Az, hogy Krisztus elveszi az egész világ bűneit általánosan, a legtermészetesebb. Ám az, hogy elveszi a világ bűneit és kitisztítja azokat minden, azaz az összes emberből, már nem igaz sem ebben a versben, sem a gyakorlati tapasztalatunkban!
3. Jn3:17. Ez nem értelmezhető úgy, hogy Krisztus mindnekiért meghalt, mivel,
 - a. Minden ember ténylegesen nem üdvözülni,
 - b. Sok ember azelőtt elkárhozott, hogy Krisztus eljött a világba,
 - c. Krisztus egyesek bukására is kijelöltetett (Lk2:34),
 - d. Krisztus eljövételének célja nem térhetett el Isten örökkévaló céljaitól, melyek már magukban foglalták egyesek bűneik miatti kárhozatát. Isten vajon az ő megmentésükre küldte a Fiát?

Az üdvözített világ itt az Ő céljainak megfelelően Isten minden gyermekének világa.

4. Jn4:42 és 4:14. Krisztust a mi felfogásunk szerint a következő értelemben lehet a világ Megváltójának nevezni:
 - a. Hogy nincsen más Megváltó bárki számára ezen a világon, és
 - b. Ő egyedül üdvözít mindenkit, akik üdvözülnek szerte az egész világon.

Nyilvánvalóan nem lehet Őt a világ Megváltójának nevezni azért, mert mindenkit üdvözített – ugyanis Ő ezt nem tette meg.

5. Jn6:51. A tény, hogy „a világ” ezen a helyen nem jelenti minden, azaz az összes embert, annyira világos, mint a napfény! Ez a vers azt jelenti ki, hogy Krisztus azért adta az életét, hogy másoknak élete legyen. Tényleg képesek lennénk azt feltételezni, hogy minden embernek mindenhol megvan az Ő élete? A már elkárhozottaknak megvan az Ő élete? Ugyanis mindkét kérdésre igennel kell válaszolnunk, amennyiben a „világ” minden, azaz az összes embert jelenti.
6. 2Kor5:19. Itt a „világ” szó jelentését ismét a szövegkörnyezetéből kell származtatnunk. A 19. versben „a világnak” nevezettek a 18. versben a „minket”, a 21. versben az „értünk” említi. Mindezen helyeken tehát az igazi hívőkről van szó csupán. A „világ” itt azokat jelenti, akiknek bűneik meg vannak bocsátva.

Ha az itt szereplő „világ” szó a világon minden emberre vonatkozik, akkor minden ember miért nincs megbékítve Istennel? Nem az van megírva, hogy Isten bizonyos feltételekkel kibékít majd mindenkit, hanem hogy ezt Ő már megtette!

Ez a mi védekezésünk és válaszuk azokkal szemben, akik összekeverik ezeket az igehelyeket azért, hogy alátámasszák azt az elképzelésüket, hogy Krisztus mindnekiért meghalt. Állításaik egész ereje az egy „világ” szó értelmezésén áll, mely a legkétértelműbb szó! Az olvasó „vizsgáljon meg mindent, s ami jó, azt tartsa meg”.

HATODIK FEJEZET

Az „összes ember”, vagy „minden ember” szavakat tartalmazó igehelyek magyarázata

Ugyanazokat az általános dolgokat kell először elmondani a „minden” szó használatáról. Normális használatban ennek a szónak két jelentése van. Jelentheti „valamiknek, vagy valakiknek a teljes számát”, illetve a „mindenféle valamiket, vagy valakiket”. Én kész vagyok kijelenteni, hogy ez a szó tíz esetből egyszer jelenti a Szentírásban a „valamiknek, vagy valakiknek a teljes számát”! A szó legáltalánosabb használata a „mindenféle”. Például:

Lk11:42. Ténylegesen itt az áll, hogy „minden paréjtól”. Ám a fordítók a „mindenféle paréjtól” értelmezést adták a kifejezésnek, ami szerintünk is helyes.

Jn12:32 Nyilvánvaló, hogy az egész emberi faj nem vonzódik Krisztushoz. A „mindeneket” itt csak mindenféle emberekként értelmezhetjük.

ApCsel2:17. A tapasztalatainkból világos, hogy a Szentlélek nem öntetett ki az egész emberi fajra. „Minden testre” csak azt jelentheti, hogy mindenféle emberre, azaz nemcsak a zsidókra.

ApCsel10:12. A tényleges szavak itt „minden állat”. A fordítók azonban helyesen írták „mindenféle állatnak”.

Ezekből a példákból (és még sok másikat is használhatnánk), három következtetést vonunk le:

- a. A „minden” szó gyakorta jelent „mindenfélét”.
- b. A „minden” szó jelentheti „egyfélének a mindegyikét”. A Rm5:18-ban a „minden ember” nyilvánvalóan „minden megigazult embert”, vagy „minden hívőt” jelenti.
- c. Mikor az ószövetség azt prófétálja, hogy „minden nemzet” meg fog térni, az újszövetség megmutatja, hogy ezalatt Isten választottait kell érteni minden nemzetből.

Ezen általános észrevételek után megvizsgálók néhány konkrét igehelyet, melyeket gyakran használnak azok, akik azt állítják, hogy Krisztus az egész emberi fajért meghalt.

1. Talán a legfontosabb ezen igehelyek között az 1Tim2:4-6. Ezekből a versekből állítják a következőket:

Ha Isten minden embert üdvözíteni fog, akkor Krisztusnak mindenkiért kell meghalnia. S itt az van megírva, hogy Isten mindenembert üdvözíteni fog. Ezért hát Krisztusnak minden emberért meg kellett halnia.

Itt a kétértelmű „minden” szóval ütközünk össze. Ha a szó „mindenféle embert” jelent, akkor garantáljuk, hogy a kijelentés igaz. Ha a szó „az egész emberi fajt” jelenti, akkor tagadjuk, hogy Istennek mindannyiukat üdvözíteni kellene.

Isten akaratát kétféleképpen kell elképzelnünk. Létezik:

- a. Célja velünk – amit Ő akar, hogy mi megtegyünk, és
- b. Célja Önmagával – amit Ő meg fog tenni.

Nos, ha Isten akarata ebben a versben arra vonatkozik, „amit Ő akar, hogy az emberek megtegyenek”, akkor az apostol azt mondja itt, hogy Isten az egész emberi fajtól azt akarja, hogy a megfelelő eszközöket használva eljusson az üdvösségre. Ám az emberi faj jelentős része anélkül élt és halt meg, hogy erről a legcsekélyebb tudással rendelkezett volna. A gondviselés nem biztosította számukra a kegyelem eszközeit! Így a „minden ember” legfeljebb a „minden embert, akik hallották az evangéliumot” jelentheti. Nem jelentheti az egész emberi fajt.

Ha viszont Isten akarata itt arra vonatkozik „amit Ő szándékozik megtenni”, akkor mondhatjuk, hogy ennek meg kellett lenni. Isten megtesz mindent, amit akar (Zsolt115:3). Így ha a „minden ember” az egész emberi fajt jelenti, akkor mindenki üdvözülni fog. (Ha nem, akkor Isten kudarcot vallott céljának megvalósításával, ami elképzelhetetlen.)

Mi úgy értelmezzük itt a szavakat, hogy azok az „amit Ő szándékozik megtenni” változatot jelentik, s ezért tudjuk, hogy ennek meg kell lennie. Feltesszük tehát a kérdést: mit jelenthet a „minden ember”, hiszen világos, hogy az összes ember nem üdvözülni fog. A „minden ember” alatt Pál itt „mindenféle, az evangélium hirdetésének ezekben a napjaiban élő embert” ért. A kegyelem eszközei és az egyház határai most az egész világra kiterjednek. Így most imádkozunk mindenféle emberért (vesd össze az 1. és 2. verseket – „királyokért és mindenféle méltóságban lévőkért”), mert az Úr mostantól fogva mindenféle embert üdvözít, nemcsak a zsidókat.

Vegyük észre, hogy itt két dolog van megírva:

- a. Isten azt akarja, hogy egyesek a mindenféle emberek közül üdvözüljenek és az igazság ismeretére eljussanak
- b. Nyilvánvalóan nem Isten akarata az, hogy az egész emberi faj eljusson az igazság ismeretére, mert ez világos a Szentírás egyéb igehelyeiből, például Zsolt147:19-20, Mt11:25-26, ApCsel14:16- Koll1:26, ApCsel17:30.

Mindezen okok miatt tagadjuk, hogy a „minden ember” ebben az igében az egész emberi fajt jelentené. Ez csak egyeseket jelenthet mindenféle emberekből, akiket Krisztus ténylegesen megváltott – 6. vers. Ez összhangban áll azzal, ami a Jel5:9-ben szerepel.

2. Most rátérünk egy másik, szintén az általános engesztelés alátámasztására használt igehely vizsgálatára – ez a 2Pét3:9. Ebben a versben meg van írva, hogy

- a. Isten nem akarja, hogy bárki is elveszen, és
- b. Isten azt akarja, hogy mindenki megtérésre jusson

Mivel csak Krisztus halála által jutnak az emberek a megtérésre, így tehát Neki mindenkiért meg kellett halnia.

Nem is kell túlságosan csépelni a szót, ezt megválaszolandó. Az apostol itt az „érettünk” szót használja. Kik ezek? A levél szövegösszefüggéséből azt válaszoljuk, hogy ezek azok, akik

- a. nagy és becses ígéreteket kaptak – 2Pét1:4
- b. úgy hívatnak, hogy „szeretteim” – 2Pét3:1
- c. meg vannak különböztetve a csúfalkodóktól – 2Pét3:3
- d. az első levélben „választottaknak” neveztetnek – 1Pét1:2
- e. az első levélben „választott nemzetségnek, megtartásra való népnek” neveztetnek – 1Pét2:9

Ezek után azt állítani, hogy mivel az Úr nem akarja, hogy ezek közül egy is elveszen, tehát ő azt akarja, hogy kivétel nélkül minden ember megtérjen, egyszerűen ostobaság! Ez a vers nyilvánvalóan azt jelenti, hogy csak a választottak lesznek azok, akik nem fognak elveszni, de ők mindannyian.

3. A következő megvizsgálandó vers a Zsid2:9. Ebben az van megírva, hogy Krisztus mindenkiért megízlelte a halált. A „minden ember” kifejezés gyakran szerepel abban az értelemben, hogy „egy bizonyos típusú emberek közül valamennyi”. Például:

- a. 1Kor12:7 nyilvánvalóan mindazokat jelenti, akiknek az ajándékok ténylegesen megadattak.
- b. Koll:28 nyilvánvalóan nem jelent többeket, mint mindazokat, akiknek Pál prédikált.

Ezen a helyen tehát a szövegösszefüggés jelzi, kik azok, akikért Krisztus megízlelte a halált. Ők a (Zsid2)

- a. sok fiak (10. vers)
- b. megszenteltek (11. vers)
- c. atyafiak (11. vers)
- d. gyermekek, akiket Isten neki adott (13. vers)
- e. megszabadultak (15. vers)

Krisztus a halált közülük mindenkiért ízlelte meg. Mivel ezen jellemzők egyike sem igaz azokra, akik hitetlenségben maradnak, a „minden ember” itt nem jelentheti az egész emberi fajt.

4. 2Kor5:14-15. Ezt úgy értelmezik, hogy Krisztus mindenkiért meghalt, akik halottak voltak. Ám az apostol csak annyit mond itt, hogy mindenki, akikért Krisztus meghalt, halottak voltak, de most Neki élnek. Csak a hívők, de valamennyi hívő szerepel itt. Krisztusról meg van írva, hogy meghal és feltámad értük. Ez csak a hívőkre igaz.

Mikor az apostol azt mondja, hogy „mindazok meghaltak”, az itt szereplő halál nem a bűn halála, melyben benne van minden ember – azaz a lelki halál, az apostol szándéka itt annak megmutatása, hogy azok, akikért Krisztus meghalt, most halottak a bűnnek és élnek helyette Neki.

Nincs itt semmi az általános megváltásról, hanem inkább Krisztus haláláról, melynek eredményeképpen egyes emberek szent életet élnek!

5. 1Kor15:22. Az, hogy ezt az igehelyet nem lehet felhasználni annak bizonyítására, hogy Krisztus mindenkiért meghalt, világos abból a tényből, mit Pál a 23. versben említ azok feltámadásáról „akik Krisztuséi”, valamint a 20. versben azokról, akiknek Krisztus „az első zsenge”. Ezek a dolgok természetesen nem mondhatóak el minden egyes emberről. Az apostol itt a hívőkről beszél, akik közül valamennyi meghalt Ádámiban, de valamennyi megelevenedett Krisztusban.

6. Rm5:18. Ezt a verset sokszor használják egyesek annak az elképzelésnek az alátámasztására, hogy Krisztus halála életet hoz minden embernek. Mondhatjuk, röviden, hogy a „minden ember” a vers második felében csak azokra vonatkozólag értelmezhető, akik valóban megkapják ezt az ingyenes ajándékot. A 17. versben úgy szerepelnek, mint akik „a kegyelem ajándékának bővülködésében részesültek”, akik „uralkodnak az egy Jézus Krisztus

által”, a 19. versben, akik „igazakká lettek”. Ezek közül egyik sem vonatkozhat az egész emberi fajra.

Mivel azonban ezt az igehelyet oly sokszor vitatják, az egész igeszakaszt részletesebben meg fogjuk vizsgálni. Itt az van megírva, hogy Krisztus és Ádám között létezik egy hasonlatosság – 14. vers. Egyes dolgok, amiket Krisztus megtett hasonlóak azokhoz, amiket Ádám tett meg. (Ugyanakkor Pál jelzi, hogy Ádám és Krisztus sok dologban különböznek – 1. 15-17. versek. Ebből látjuk, hogy nem lehet abszolút hasonlóságot megállapítani közöttük.) Az összehasonlítás itt arra a módra irányul, ahogyan Ádám cselekedete érintett másokat és önmagát: hasonlóképpen Krisztus cselekedete is érint másokat, valamint Önmagát. Abban nincs vita, hogy az Ádám miatt érintett „mindenki” ugyanazokra a személyekre vonatkozik, mint a Krisztus miatt érintett „mindenki”. Ezt az alábbiak teszik világossá:

- a. A Szentírás úgy beszél Krisztusról, mint az asszony magváról (1Móz3:15). Ebből következik, hogy Ő nem lehet egyidejűleg a kígyó magvának képviselője is, amely meg van különböztetve az asszony magvától. Más szavakkal Krisztus nem képviselheti Ádám valamennyi magvát, vagyis leszármazottját.
- b. A Jn17:9-ben Jézus Maga jelzi, hogy Ő nem képviselője minden Ádámtól származó embernek.
- c. A Zsid7:22-ben Krisztus az újszövetségi kezesének nevezetik. Ez az új szövetség nem kötött meg Ádámnak minden magvával, vagyis leszármazottjával.
- d. Az Ézs53:5-6-ból világos, hogy Krisztusnak mások helyett kellett szenvednie. A Szentírás azonban arról is beszél, hogy egyesek önmagukért fognak szenvedni. Ezért Krisztus nem lehet a képviselője a teljes ádám fajnak.
- e. Krisztus senkit sem képviselhet hiába. Ám ha ő mindenki képviselője, akkor az elkárhozottakért végzett munkája hiábavaló.
- f. Ha Isten elégedett volt azzal, amit Fia elvégzett – mint ahogyan az volt –, akkor elégedettnek kell lennie mindazokkal, akikért Fia munkálkodott. Ám Isten nincs megelégedve minden emberrel. Következésképpen Krisztus nem képviselhetett mindenkit.
- g. Az, hogy Krisztus nem képviselt mindenkit úgy, ahogyan Ádám képviselt, világosan meg van írva az alábbi igékben: Mt20:28, 26:28, Jn10:15, 17:9, ApCsel20:28, Rm8:33.

HETEDIK FEJEZET

Azon igehelyek magyarázata, melyek látszólag azt állítják, hogy azok még mindig elveszhetnek, akikért Krisztus meghalt

Egyesek azon az alapon érvelnek az általános megváltás mellett, hogy vannak igehelyek, melyek azt látszanak állítani, hogy egyesek, akikért Krisztus meghalt, még mindig elkárhozhatnak. Ebben az esetben továbbá már nem probléma, hogy Neki mindenkiért meg kell halnia, azonban mégis kudarcot vall egyesek üdvözítésével.

Hadd mondjam először is azt, hogy még ha egyesek, akikért Krisztus meghalt, feltételezhetően elvesztek, nem bizonyítja, hogy Ő minden elveszettért meghalt! S ténylegesen tagadjuk, hogy bármely igehely azt sugallná, hogy Isten választottai elveszhetnek. Vizsgáljuk meg hát ezeket az ellenfeleink által oly gyakran használt igehelyeket.

1. Rm14:15. Itt állítólag azt tanítja Pál, hogy valaki, akiért Krisztus meghalt, elveszhet. Mi azt mondjuk erre, hogy ilyesmi itt nincs megírva. Pál nem tesz többet, csak figyelmeztet minket, hogy mit ne tegyünk. Valami ellen figyelmeztetve lenni nem jelenti azt, hogy mi megtehetjük azt a dolgot.

Arra is emlékeznünk kell, hogy a Szentírás a „szentek” és „atyafiak” fogalmakat azok leírására használja, akik magukat Krisztus egyháza tagjainak állítják. Ez az igehely nem bizonyítja, hogy valaki, akiért Krisztus meghalt, elveszhet, hanem csak azt, hogy egyesek, akikről mi azt hittük, hogy „testvéreink”, nem voltak valóban azok, ha végül mégis elvesztek.

2. 1Kor8:11. Itt állítólag ismét az van megírva, hogy valaki elvész (a magyarban elkárhozik), akiért Krisztus meghalt. Erre azt válaszoljuk, hogy semmi esetre sem szükséges azt hinni, hogy az „elvész” ezen a helyen örök kárhozatot jelent. A bűn mindig romboló, de nem mindig vezet az örök kárhozatba, mert egyes bűnösök megmenekülnek Krisztus által.

S még egyszer: az itt „atyafinak” nevezett egyén nem jelent többet, minthogy ő annak állítja magát. Nincs itt arra bizonyíték, hogy valaki, akiért Krisztus meghalt, örökre elkárhozott.

3. 2Pét2:1. Mielőtt ezt a verset felhasználhatnánk annak bizonyítására, hogy Krisztus minden emberért meghalt, beleértve az elkárhozottakat is, meg kell mutatni, hogy

- a. az Úr Jézus Krisztust kell érteni az „Úr” szó alatt
- b. a Krisztus halála általi megváltást kell érteni a „megváltotta” szó alatt
- c. ezek a tanítók igazi hívők voltak, s nem csak pusztán professzorok
- d. Isten bármely választottja elkárhozhat
- e. Krisztus halála mindenkiért történt.

Ezek a dolgok azonban a legbizonytalanabbak, s nem szolgálnak alapul az általános megváltás bizonyításához. Ugyanis:

- a. Az „Úr” szó görög eredetije ezen a helyen nem az, amelyet általában Jézus Krisztusra használ máshol az újszövetség. Az itt szereplő szó inkább Istenre vonatkozik, mint minden ember Urára, vagy Tulajdonosára.
- b. A „megváltotta” szó sokszor kapcsolódik „vére által”, „halála által”, vagy „áron” szavakhoz, mikor Krisztus halálával kapcsolatban szerepel. Ezen szavak hiánya itt nyitva hagyja a kérdést, azaz az itt szereplő megváltás esetleg csak ennek az életnek valamiféle fertelmeitől való megszabadulást jelent – mint a 20. versben.

Itt mindössze annyi szerepel, hogy Isten, az Ő jóságában egyeseket megment a világ legrosszabb gonoszságaitól. Ők mégis, hamis tanításaik miatt megtagadták Őt, aki megmentette őket, ezért végük a pusztulás lesz. Hogyan tudná ebből bárki azt bebizonyítani, hogy Krisztus mindenkiért meghalt?

4. Zsid10:29. Végül, ebből a versből kiindulva azt állítják, hogy ha bárki, aki megszentelődött, megtapodhatja Isten Fiát, akkor ennek azt kell jelentenie, hogy noha Ő meghalt az illetőért, mégsem sikerült Neki megmentenie. Erre így válaszolunk:

- a. Itt az aposztázia komolyságát szándékszik a Szentírás bemutatni. Mózes törvényének megsértése komoly dolog volt. Mennyivel komolyabb dolog hát Isten Fiának evangéliumát megsérteni!

- b. A személyek, akikről itt szó van, azok, akik hívőknek vallják magukat. Ebből nem következik, hogy valóban azok.
- c. Az író egy figyelmeztetést használ arra, hogy olvasóit megóvja a kárhozattól. Azt mondja: „Ha továbbra is szándékosan vétkezünk...” Ez nem bizonyítja azt, hogy az igazi hívők képesek így cselekedni. Hasonlít ez ahhoz, ahogyan Isten figyelmeztette Józsefet, hogy meneküljön Egyiptomba, nehogy Heródes meggyilkoltassa a csecsemő Jézust. A figyelmeztetés nem azért hangzott el, mert Jézust esetleg megölhették (Isten céljai nyilvánvalóan mások voltak), hanem azt biztosítandó, hogy ne történjen ez meg.
- d. A „szövetségnek véreivel megszenteltetett” nem bizonyítja feltétlenül azt, hogy ezek voltak azok, kikért Krisztus meghalt.
 - I. Az apostolok gyakran nevezték a gyülekezeteket gyűjtőnéven „szenteknek”. Ez nem bizonyítja, hogy minden egyes ember az volt.
 - II. Azokat, akik meg voltak keresztelve, időnként „megszentelteknek” nevezték abban az értelemben, hogy valahogy megkülönböztessék őket a meg nem kereszteltéktől.
- e. Ha ragaszkodunk ahhoz, hogy az Isten Fiát megtapodók igazi hívők, de mégis elvesznek, akkor meg kell engednünk, hogy
 - I. A hit és a szentség nem feltétlenül tulajdonságai Isten választottainak.
 - II. Az igazi hívők elválaszthatók Krisztustól.

Már bizonyítottuk, hogy ezek közül egyik sem igaz.

Ez az igehely világossá teszi, azoknak, akik csak állítják, hogy keresztyének, milyen borzalmas is a bűne állításuknak. Egyidejűleg figyelmezteti az igaz hívőket, hogy ne kövessék el ezt a bűnt.

Így tehát az Úr segítségével megadtam a tiszta magyarázatát mindazon igehelyeknek, melyeket oly gyakran használnak fel azok, akik azt állítják, hogy Krisztus valamennyi emberért meghalt. Ezzel megerősítettem fő tézisünket arról, hogy Krisztus csak Isten választottaiért halt meg.

NYOLCADIK FEJEZET*

Néhány hibás okoskodás leleplezése

Úgy tűnik, van néha ostoba állítás napjainkban, melyet röviden megválaszolok és ezzel teszem teljessé ezt a munkát.

1. Az egyik állítás így szól:

Amit mindenkinek hinnie kell, annak igaznak kell lennie.
Mindenkinek hinnie kell, hogy Krisztus meghalt érte.
Tehát igaz, hogy Krisztus mindenkiért meghalt.

Úgy veszem, hogy itt a „mindenki” minden, azaz az összes emberre vonatkozik, a „hinni” pedig a Krisztusba vetett megmentő hitet jelenti. Egy dolog, amit tudunk a

* Owen egy nagy fejezetet szűrt be a nyolcadik elé, melyben egy bizonyos Thomas Moore által kiadott könyv állításait tárgyalja, mikor a „Halál halálát” írta. A „Isten szabad kegyelmének általánossága Krisztusban az emberiség számára” című könyvet Owen részletesen megválaszolta. Nem tartottuk szükségesnek itt is közölni ezt az anyagot, mert ez a könyv ma nem hozzáférhető.

Szentírásból mindenkiről, hogy mindenki a lelki halál állapotában, Isten haragja alatt van. Így tehát az állítás valójában azt fejezi ki, hogy minden embernek, legyen akár a halál és kárhozott állapotában, ám mégis hinnie kell, hogy Isten szándéka az volt, hogy Krisztusnak értük is meg kell halnia.

A Szentírás sehol sem említi, hogy Krisztus konkrétan ezért, vagy azért az emberért is meghalt, hanem hogy „a bűnösökért” halt meg, határozatlanul. S nincs a Szentírásban semmiféle parancs, vagy ígéret, mely arra szólítana fel valakit, hogy higgyen abban, hogy Krisztus konkrétan érte is meghalt.

Az sem lehet igaz, hogy minden, azaz az összes embernek üdvözítő hittel kell hinnie Krisztusban, hacsak be nem bizonyítható, hogy mindenkinek megmondták ezt. Nem lehet a kötelessége azoknak a millióknak, akik soha nem hallottak Krisztusról, hogy üdvözítő hittel higgyenek benne. Pál a Rm2:12-ben megmutatja, hogy sokan csak a természetes világosság ellen vétkezve kárhoznak el – nyilvánvaló, hogy a Krisztusba vetett üdvözítő hit nem követeltetik meg tőlük!

Át kell hát írunk az állítást az alábbiak szerint:

Amit mindenkinek, aki hallja az evangélium hívását, hinnie kell, annak igaznak kell lennie.

Mindenki, aki hallja az evangélium hívását, köteles hinni, hogy Krisztus konkrétan érte is meghalt.

Így tehát igaz, hogy Krisztus mindenkiért meghalt, aki csak hallja az evangélium hívását.

Ki nem képes meglátni itt, hogy ez az állítás használhatatlan abban az esetben, melyet meg kell védenie? Ezzel azt állítjuk, hogy a hit nem szükséges minden embernek, hanem csak azoknak, akik ténylegesen hallják az evangéliumot. Így az általános megváltásról szóló állítás összeomlott.

Még egyszer mondom, mi tagadjuk a második állítást. Mikor az evangéliumot prédikálják, csak annyit mondhatunk, hogy „A ki hiszen és megkeresztelkedik, idvezül; a ki pedig nem hiszen, elkárhozik” (Mk16:16), vagy más szavakkal elmondható, hogy „És nincsen senkiben másban idvesség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, [azaz Krisztusé] mely által kellene nekünk megtartatnunk” (ApCsel4:12). Azaz, az evangéliumot hallgatók kötelessége hinni a Megváltó szükségességében, no meg abban, hogy ez a Megváltó Jézus Krisztus, de abban nem, hogy Krisztus konkrétan minden egyes emberért meghalt.

Van egy természetes sorrendje azoknak a dolgoknak, melyekről Isten megköveteli, hogy higgyünk bennük. Amíg egyes dolgokban nem hiszünk, a többiben nem kell hinni. Az embertől nem követelik, hogy azonnal a létra legfelső fokára lépjen, kihagyván az alsóbb létrafokokat. Mennyire ellentétes az evangélium szerepével arra felhívni bárkit, hogy elhiggye, Krisztus konkrétan érte is meghalt, amíg az illető nincs meggyőződve arról, hogy:

- (i) az evangélium általánosan igaz,
- (ii) a hit az egyetlen út, mely az üdvösséghez vezet,
- (iii) szüksége van egy Megváltóra, és
- (iv) Krisztus képes őt megmenteni.

Isten sorrendje az evangélium dolgaiban való hitben bárki számára először is a megtérés és az abban való hit, hogy az evangélium Isten Igéje, s a benne kijelentett Jézus Isten üdvözítő útja. Másodszor, hogy létezik egy nélkülözhetetlen kapcsolat a hit és az üdvösség között. Harmadszor, konkrét meggyőződés a Szentlélek által, hogy neki magának van szüksége Megváltóra, ettől kezdve ez neki „felrakatik, terhél a megfáradt állatnak”.

Negyedszer, válaszul az evangélium ígéreteire, a lélek komoly bizodalma Krisztus iránt, hogy megkap mindent, aki ily módon Hozzá jön.

Mindezek után, és nem azt megelőzően alakul ki a meggyőződés Isten szeretetéről és arról, hogy Krisztus konkrétan érte halt meg, s ez arra a tényre alapoz, hogy a lélek képes volt a hit fentiekben felsorolt első négy cselekedetére. (Isten Lelkének segítségével nélkül ugyanis az előző négy közül, melyek sokkalta kisebbek, mint ez a legutolsó, semmit sem hihetett volna el a lélek.)

Állításunkat tehát ismét át kell írni:

Amit mindenkinek hinnie kell, aki meg van győződve egy Megváltó szükségességéről, valamint az üdvösség megfelelő útjáról, s éheznek és szomjúhozik Jézus Krisztus után, annak igaznak kell lennie.

Minden ilyen embernek hinnie kell, hogy Jézus Krisztus konkrétan érte is meghalt.

Akkor hát az, hogy Krisztus meghalt ezekért az emberekért, igaz.

Most akkor világos, hogy még nem is mindenkinek, aki hallotta az evangéliumot, kell hinnie, hogy Krisztus konkrétan érte is meghalt, hanem csak azoknak, akikre az előzőekben leírtak állnak. Ha valaki nem hiszi, hogy Krisztus konkrétan érte is meghalt, az nem oka annak, ha elkárhozik. Ő már a kárhozat alatt van, mivel általában nem hitt Isten Igéjének igazában.

Tehát annak érdekében, hogy a helyes és biblikus módon fogalmazzuk meg állításunkat, el kellett jutnunk a „mindenki” tömegeitől (az első kijelentésben) az „evangélium üzenetét halló sokaságon” keresztül (a kijelentés első átírásában) a „kevés választotthoz” (a kijelentés másodszeri átírásában). Hol van itt bármiféle alátámasztása az általános megváltásnak?

2. A másik állítás, melyet azzal a tanítással szemben vetnek fel, hogy Krisztus csak a választottakért halt meg az, hogy ez a tanítás kételyeket és félelmet támaszt a hívők elméjében. Ha ugyanis Krisztus nem halt meg minden emberért, akkor hogyan lehetnek biztosak abban, hogy konkrétan értük meghalt?

Erre azt válaszoljuk, hogy a Krisztushoz jövő bűnösnek nem kell azt tudnia, hogy Krisztus érte is meghalt-e konkrétan, avagy sem. Neki csak annyit kell tudnia, hogy:

- a. az üdvösség Krisztus halálán keresztül teljesen bizonyos minden hívő számára,
- b. aki engedelmeskedik Istennek, az bizonyosan befogadtatik,
- c. az ingyenes kegyelem minden aggódó, megterhelt elme számára hozzáférhető,
- d. Krisztus halála elegendő mindazok számára, akik Hozzá jönnek.

Mindez bizonyossá lett Krisztus halála által. Mi több kell még? Hogyan ébreszthet ez a tantétel kételyeket?

Másrészt, ha Krisztus minden emberért meghalt, ám egyesek mégiscsak örökre elkárhoztak, akkor bizony van ok a kételkedésre! Ha *bárki*, akiért Krisztus meghalt, elkárhozhat, akkor nincs semmi biztosíték arra, hogy ez valamennyiünkkel nem történhet meg!

3. De, mondják egyesek, Isten kegyelme sokkal dicsőségesebb, ha azt mondjuk Ő mindenki üdvösségéért adta halálra a Fiát, mintha azt mondanánk, hogy csak egyesekéért.

Erre azt válaszoljuk, hogy Istennek miféle kegyelmét kell általánossá tenni?

Ez nem lehet a kiválasztás kegyelme – mert Isten nem választott ki mindenkit (Rm9:11-15).

Ez nem lehet a hatékony elhívás kegyelme – mert Isten csak azokat hívja el, akiket kiválasztott (Rm8:30).

Ez nem lehet a megszentelés kegyelme – mert csak az egyház szentelődik meg (Ef5:25-27).

Ez nem lehet a megigazítás kegyelme – mert senki más, csakis a hívők igazulnak meg (Rm3:22).

Ez nem lehet a megváltás kegyelme – mert a megváltottak minden nemzetből *kiemelve* váltattak meg (Jel5:9).

Miféle kegyelem lehet hát általános?

Ha igaz, hogy Isten azzal a feltétellel akar minden embert megváltani, hogy ők hisznek, vajon ezzel nem köt ki nem egy teljesíthetetlen feltételt? (Mintha egy vak embernek kínálnánk 100 fontot azzal a feltétellel, hogy előbb nyissa meg a szemét.) Ez mi módon nagyítaná fel Isten kegyelmét? Nem inkább képmutatóvá tenné Őt? Ha kiterjesztjük az üdvözítő kegyelmet mindenkire, akkor az elveszettekre is ki fog terjedni! Így hát az általános kegyelem gyakran hatástalan. Tényleg nagyítottuk hát rajta?

4. Hasonlóképpen, egyesek azt mondják, hogy Krisztus halálának érdemei nagyobbak, amennyiben minden ember számára fel vannak kínálva.

Erre azt válaszoljuk, hogy Krisztus halálának érdemeit nem lehet megmérni azok számával, akiket érint, hanem csak azzal, hogy eléri-e azt, ami Istennek állt a szándékában ezzel kapcsolatban? Amíg eléri, amit Isten akart vele, nem lehetnek még nagyobb érdemei, akár kevesen húznak belőle hasznot, akár sokan.

5. Ha Krisztus meghalt mindenkiért, mint egyesek mondják, akkor mindenki számára erőteljesebb a vigasztalás alapja, mely ebből a halálból fakad.

Erre azt válaszoljuk, hogy a vigasztalás csak a hívőkre vonatkozik (Zsid6:17-18). A hitetlenek Isten haragja alatt maradnak (Jn3:36). A hívők nem kaphatnak több vigasztalást Krisztus halála érvényességének kiterjesztéséből azokra, akik Isten haragja alatt maradnak.

Próbáljon meg bárki, bármikor, a megpróbáltatások és a kísértések idején ezzel vigasztalódni:

Krisztus meghalt minden emberért,
Én ember vagyok,
Akkor hát Krisztus értem is meghalt.

Vajon nem az ember saját szíve fogja figyelmeztetni őt arra, hogy ez egy hamis okoskodás? Vajon nincsenek embermilliók, akiknek Isten soha nem jelenti ki Magát? Miféle vigasztalás lenne hát ebben?

A hívő számára a vigasztalás hatalmas forrása az a tény, hogy Krisztus most közbenjár azokért, akikért meghalt. Ezt korábban megmutattuk (első rész, hetedik fejezet). Nos, ha Krisztus halála minden emberért is történt, az ő közbenjárására ez nyilvánvalóan nem igaz (Jn17:9). Így Krisztus halála, elválasztva az Ő közbenjárásától, többé már nem a vigasztalás oka. Tehát nem növeltük a vigaszunkat engesztelő halál felnagyításával a közbenjárásához viszonyítottan.

Ha választottak hitét és szentségét nem Krisztus halála vásárolta meg a számukra, akkor honnan vették? Akkor csak valahogyan önmaguktól szerezhették meg! Ez az a megnövelt vigasz, amit nyújtunk, hogy ellökjük magunktól Isten ingyenes kegyelmét a mi

„szabad” akaratunkkal? Hova küldjük a lelket, mely hitre és szentségre vágyik? Nem Istenhez kell küldeni, aki mindent ingyen ad azért, mert Krisztus már megvásárolt mindent?

Ám ha így van, mondják, akkor senki sem lehet biztos abban, hogy konkrétan érte is meghalt Krisztus, hacsak nem halt meg mindenkiért.

Erre ezt válaszoljuk: ez teljesen hamis, mivel sok hívő *bizonyos* abban, hogy Krisztus meghalt értük, azt viszont nem hiszik, hogy Krisztus mindenkiért meghalt! Nem azért halt meg értük, mert ők hisznek, hanem azért hisznek, mert Ő meghalt értük. Ő a választottakért halt meg, akik a halálának haszna által hívőkké lettek. A Lélek bennük végzett munkája alapján tudják, hogy őszintén eljöttek Krisztushoz a kegyelemért. Tudják, hogy a Szentírás kijelenti: Krisztus halála elégséges mindazok számára, akik ilyenténképpen Hozzá jönnek. S mivel hívőknek tartják magukat, tudhatják, hogy Krisztus értük meghalt.

Az olvasó ítélje meg maga, hogy nem jobb alapja a bizonyosságnak ez, mint a hamis kijelentés, mely szerint:

Krisztus minden emberért meghalt (beleértve az elkárhozottakat is)

Én ember vagyok,

Tehát Ő értem is meghalt?

Záró kijelentésként kérem az olvasót, hogy tanulmányozza a Rm8:32-34-et. Semmi kétségem sincs, hogy le fogja vonni a következtetést, hogy bármely lelki vigasz csak Krisztusnak a rég kiontott véréből, valamint az azóta is folytatódó közbenjárásából származhat, mely mindkettő az Isten választottai számára van, hogy megszerezzék a dicsőség halhatatlan koronáját, mely soha el nem halványul.